

VASKRSENJE MESIJINO

MBS075

Dr. Arnold G. Fruchtenbaum

On nije ovde; vaskrsao je, baš kao što je i rekao. Dođite, pogledajte mesto gde je Gospod ležao, a onda brzo idite i kažite Njegovim učenicima: 'Ustao je iz mrtvih i evo ide pred vama u Galileju. Tamo ćete ga videti' Eto, rekoh vam.

(Matej 28:6-7)

UVOD

Vaskrsenje Mesijino izuzetno je važan aspekt Evanđelja i treća je od tri tačke Evanđelja. Radićemo studiju ove teme u dva glavna područja: prvo: istorija vaskrsenja i njen hronološki redosled; i drugo: teološka značenja, primene, i rezultati vaskrsenja.

I. ISTORIJA VASKRSENJA

A. Zora Dana Vaskrsenja

Zora dana vaskrsenja zabeležena je u dva Evanđelja: Matej 28:1 i Marko 16:1. Matej 28:1 kaže: ***Kasno na Dan Šabata, u zoru prvoga dana sedmice, dođoše Marija Magdalena i druga Marija da pogledaju grob.***

U većini slučajeva kada vernici Pagani čitaju, ***Kasno na Dan Šabata, u zoru prvoga dana sedmice***, oni razmišljaju o terminu, jako rano u nedelju ujutro. Iz ove pretpostavke dolazi tradicionalna ranojutarnja služba na Vaskrs. Ali to nije poanta ovog teksta.

Da bi smo odredili tačno vreme Vaskrsnuća, moramo da se prisetimo da je prvi dan sedmice za Jevreje od sumraka u Subotu do sumraka u Nedelju. Termin „zora” danas se koristi za vreme dana kada svetlo počinje da se pojavljuje na horizontu, a pre nego se pojavi sunce. Ali u svom originalnom značenju reč zora jednostavno znači „pred početak novog dana”, bez obzira na to o kom vremenu dana da se radi. Kada tekst kaže: ***Kasno na Dan Šabata***, misli se da se približilo vreme sumraka u subotu naveče.

Svakako bi se trebalo prisetiti da su pisci Evanđelja redom bili Jevreji, a vremenski okvir koji su koristili bilo je Jevrejsko računanje vremena, ne Pagansko. Pagansko merenje vremena je od ponoći do ponoći, ali Jevrejski dan je od sumraka do sumraka. Novi dan počinje čim se tri zvezde pojave na nebu, neposredno posle zalaska sunca. Stoga, kada Matej kaže: ***Kasno na Dan Šabata, u zoru prvoga dana sedmice***, on misli na subotu veče; sunce je zašlo, a prva od tri zvezde je počela da se pojavljuje. To je zora prvog dana sedmice.

Izjava kod Marka: *I kad prođe subota*, pokazuje da on započinje svoj vremenski prikaz u vremenu kada su se tri zvezde već pojavile u Subotu uveče. Stoga, u Subotu uveče žene su krenule da posete grob.

Vaskrsnuće se stoga dogodilo negde između kasnih večernjih sati u Subotu i ranih jutarnjih sati Nedelje. Još jednom, svakako bi trebalo da se ima na umu da je Subota večer, već prvi dan u sedmici. Ukoliko se ovo ima na umu, ovi odlomci će se bolje razumeti.

B. Otvaranje Groba

Druga stvar koja se tiče istorije Vaskrsenja jeste otvaranje groba, a to je zabeleženo u Matej 28:2-4: *Kad gle, nastade silan potres, jer anđeo Gospodnji siđe s neba, pristupi, otkotrlja kamen s vrata te sede na njega. A lice njegovo beše kao munja i odeća njegova bela poput snega. A stražari uzdrhtaše od straha pred njim i postadoše kao mrtvi.*

Ovaj odlomak beleži otvaranje groba i kaže nam tri stvari:

Prvo, dogodio se potres. Ovo je bio drugi potres u periodu od tri dana. U vremenu kada je Ješua (Isus) umro, dogodio se potres; sada, u trenutku Njegova Vaskrsnuća, dogodio se još jedan potres.

Druga stvar koja se desila jeste da se pojavio anđeo i otkotrljao je kamen. Učinivši to, on je slomio Rimski pečat koji je bio postavljen na kamenu.

Treća stvar koja se desila jeste to da su Rimski stražari, koji su bili raspoređeni na grobu, bili toliko prestravljeni da se nisu mogli pomaknuti; postali su ukočeni poput mrtvaca od straha koji ih je zadesio. Doslovno su „premrli od straha”, i to tako da nisu mogli ni da se pomere. Razlog zašto je Rimski straža bila postavljena na grobu jeste upravo to, da osiguraju da niko ne otkotrlja kamen sa groba. Trebalo je da uhapsi bilo koga ko to pokuša; međutim, niko od Rimskih vojnika nije pokušao da uhapsi anđela.

C. Dolazak Žena

Treća stvar u istoriji Vaskrsenja jeste poseta žena grobnom mestu, zabeležena u Matej 28:1-8; Marko 16:1-8; Luka 24:1-10; i Jovan 20:1. U vreme kada su one stigle do groba već je počelo da sviće, sunce je počelo da izlazi. U Izraelu počinje da sviće oko 4:00 ujutro. Žene su se podelile u dve grupe. Marija Magdalina je krenula prva, sama, i prva je stigla do groba. Videla je kamen otkotrljan sa groba i prazan grob, ali otišla je brzo, pre nego je videla bilo kakve anđele. Druga grupa sačinjena od nekoliko žena je stigla, i one su videle da je kamen otkotrljan sa groba, i ugledale su anđela koji je stajao tamo.

Dok su prilazile grobu, Marko 16:3-4, zabeležio je njihov razgovor: *I govorahu među sobom: 'Ko će da nam odvalja kamen s vrata grobnih?' I kad pogledaše, videše da je kamen već odvaljan. Bio je naime veoma velik.*

Očigledno je da iako je Ješua predvideo i govorio o Svom Vaskrsenju, ove žene nisu verovala da će On biti vaskrsnut. One su išle na grob kako bi pomazale telo, a ne da bi svedočile vaskrsnuću. Bile su jako zabrinute oko toga da li će neko moći da im odvalja kamen, kako bi mogle da uđu i da pomažu Njegovo telo. Ali, do tada, kamen je već bio odvaljan sa groba; Rimska straža oporavila se od smrtnog straha i pobegla je sa tog mesta.

Marko nam potom kaže šta se desilo sledeće u stihu 5: *I ušavši u grob, ugledaju mladića zaogrnutu belom haljinom gde sedi zdesna. I prepadoše se.*

One su videle jednog anđela, mada nam Luka 24:4-5 ističe da su zapravo bila dva anđela: *I dogodi se, dok su bile u nedoumici zbog toga, kad gle, pristupiše im dva čoveka u sjajnoj odeći. One se prepadoše i prignuše lice k zemlji, a oni im rekoše ...*

Neki ovde vide proturečje, ali ovde zapravo nema nikakvog proturečja. Luka nam kaže koliko je u stvari anđela bilo prisutno: bilo ih je dvojica. Ali kada su žene pogledale unutra, one su videle samo jednog od njih, a samo jedan od njih je i govorio ženama. Marko naglašava, kao što je to učinio i Matej 28:5, da je jedan anđeo govorio.

Šta su anđeli rekli ženama da urade rečeno nam je u Matej 28:6-7: *Nije ovde, jer vaskrsnu kao što reče. Hajde, vidite mesto gde je ležao Gospod pa brzo pođite i recite Njegovim učenicima da je vaskrsnuo od mrtvih. I evo, ide pred vama u Galileju. Tamo ćete da ga vidite. Evo, rekoh vam.*

Luka 24:5-7 dodaje: *Prestrašiše se i prignuše lice k zemlji, a oni im rekoše: Što tražite živoga među mrtvima? Nije ovde, nego vaskrsnu! Setite se kako vam je govorio dok je još bio u Galileji govoreći: 'Sin Čovečiji treba da bude predan u ruke grešnikā i da bude raspet i treći dan da vaskrsne.'*

Poruka anđela bila je dvostruka. Prvo, nisu trebali da traže telo Mesijino, jer Mesija je vaskrsnuo, baš kao što je On i govorio da će da vaskrsne. Drugo, one su trebale da kažu učenicima, i posebno Petru, da je On ustao iz mrtvih. Važno je da kažu Petru jer se nešto ranije on odrekao Mesije tri puta i sada je trebalo da bude utešen. Učenici su trebali da krenu prema Galileji gde će se susresti sa Njim.

Isus je za vreme poslednje Pashe rekao učenicima da kada On bude uhapšen, ne ostanu u Jerusalimu nego da idu u Galileju, i On će se, nakon Svog Vaskrsnuća, tamo susresti sa njima. Zato što učenici zapravo nisu verovali u Vaskrsnuće, nikada nisu poslušali Mesijinu zapovest da odu u Galileju. Tako da je sada zapovest izdana po drugi put, od strane ovih anđela, a posredstvom žena, a učenici su trebali da proslede u Galileju.

Žene su odreagovale na tri načina: prvo, setile su se Ješuinog proroštva da će Vaskrsnuti iz mrtvih; drugo, nisu rekle ništa nikom izvan apostolske grupe; i treće, otrčale su da ono što su čuli kažu apostolima, kako im je i bilo zapovedeno od strane anđela.

D. Izveštaji Žena

Četvrta stvar koja se desila jeste izveštavanje apostola od strane žena, koje je zabeleženo u Luka 24:9-12 i u Jovan 20:2-10. Setite se, Marija Magdalina stigla je tamo pre drugih žena i videla je odvaljan kamen i prazan grob. Nije videla nijednog anđela i pretpostavila je da je telo premešteno na drugo mesto. Potom je otrčala Petru i Jovanu da im kaže što je videla. To je poanta u Jovan 20:2-3. Druge žene, koje su videle anđele, izvestile su ostalu devetoricu apostola, o tome šta su videle i čule. Devet apostola koji su saslušali izveštaj tih žena o Vaskrsnuću, nisu poverovali tom izveštaju i nisu poslušali naredbu da pođu u Galileju. Šta se tiče Petra i Jovana, nakon što su od Marije Magdaline čuli da je grob prazan, otrčali su tamo da to provere. Jovan 20:3-8 kaže:

Izađu tada Petar i onaj drugi učenik i krenu prema grobu. A trčali su obojica zajedno. I onaj drugi učenik pretrča brže od Petra i dođe prvi do groba. I sagnuvši se, opazi povoje gde leže. Ipak, ne uđe. Tada dođe Simon Petar koji ga je sledio pa uđe u grob te ugleda povoje gde leže i ubrus što beše na njegovoj glavi, ali nije ležao uz povoje, nego napose savijen na jednom mestu. Tada dakle uđe i onaj drugi učenik koji je prvi došao do groba; i vide, i poverova.

Petar i Jovan trče. Jovan pretrči Petra i stiže prvi. Jovan ne ulazi unutra, već pogleda unutra i ugleda povoje, kojima je Isus bio omotan, kako leže u jednom delu grobnice, i ubrus, kojim je Isusu bilo omotano lice, u drugom delu grobnice. Termin povoji je množina, jer se ne radi o jednom komadu platnene trake, već o trakama platna u koje je bio umotan. Deo za glavu je bio u potpunosti odvojen od traka platna kojima se umatelo telo. Ovo je jedan, od nekoliko razloga, zašto Torinsko Platno nikako ne može da bude Mesijino platno.

I dok je Jovan jedva pogledao unutra, Petar, koji je bio mnogo više nagao od Jovana, utrčao je unutra i video je prazan grob. Tada je, takođe, i Jovan ušao unutra. Petar je napustio grob zbunjen i nije baš bio siguran šta da misli o svemu tome; Jovan je otišao sa groba verujući u Vaskrsnuće. Očigledno, jedan od razloga što je Jovan poverovao jeste taj što kada je on video povoje, oni su još uvek bili kao omotani. Nisu bili razmotani, niti razbacani uokolo, što bi čovek očekivao da vidi ukoliko ih je osoba razmotavala sa svog tela. Na primer, kada je Lazar bio vaskrsnut, Ješua je rekao prisutnima da odmotaju povoje sa njega. U slučaju Ješue, povoji su bili neoštećeni, a to znači da se Vaskrsenje dogodilo sve kroz te povoje!

E. Prvo Pojavljivanje: Marija Magdalina

Peti događaj u istoriji Vaskrsnuća jeste prvo pojavljivanje vaskrsnutog Mesije. Prvo pojavljivanje bilo je Mariji Magdalini, a zabeleženo je u Marko 16:9-11 i Jovan 20:11-18. Nakon šta su Petar i Jovan napustili područje grobnog mesta, Marija se tamo vratila. Ona je i dalje bila u stanju nevere i pretpostavila je jednostavno da je vrtlar, ili neko drugi, uklonio telo.

Jovan 20:11-12 kaže: ***A Marija je stajala vani kod groba i plakala. Dok je tako plakala, sagnu se u grob i opazi dvojicu anđela u belom kako sede tamo gde je bilo položeno telo Isusovo: jedan kod glave, a jedan kod nogu.***

Konačno, Marija, koja ranije nije videla anđele, ovog puta ugleda dva anđela. Ali, nije prepoznala da se radi o anđelima, jer su se pojavili u obličju mladih muškaraca.

Tako, u stihu 13, kada su je upitali: ***Ženo, zašto plačeš?*** Ona odgovara: ***Jer uzeše Gospoda moga i ne znam gde ga staviše.*** Ona se požalila da je telo uklonjeno, a ona nema načina da sazna gde su premestili telo. Ona još uvek nije verovala da se vaskrsenje dogodilo.

Konačno, Ješua se pojavljuje. Činjenici da je Marija Magdalina prva osoba koja je videla vaskrslog Mesiju uči nas Marko 16:9: ***A kad vaskrsnu, rano, prvoga dana u sedmici, ukaza se najpre Mariji Magdalini iz koje beše izagnao sedam zloduha.***

Činjenica da je žena bila prva osoba koja je videla vaskrslog Mesiju je jako značajna. Pod Jevrejskim zakonom, svedočenje žene nije bilo prihvatljivo ni za jedan Jevrejski sud. Ako je zapis o Evanđelju bila izmišljotina napisana od strane Jevreja, oni to nikako ne bi napravili na ovakav način. Da jeste u pitanju bila izmišljotina, oni bi svakako izabrali da prvi svedok Vaskrsenja bude muškarac, jer to bi definitivno bilo mnogo prihvatljivije u Jevrejskoj zajednici. Činjenica da je prvo Ješuinu pojavljivanje bilo pred ženom čini još vrednijim ovaj izveštaj Evanđelja. Razlog zašto su oni morali to da zapišu na ovaj način je taj što se to upravo tako i dogodilo.

Prva osoba koja je, dakle, videla vaskrslog Isusa, bila je Marija Magdalina, ali ona Njega nije prepoznala istog trena. Nakon što je govorila sa dva anđela, On se iznenada pojavio pred njom i upitao je isto pitanje koje su je i anđeli pitali. Ovo je zapisano u Jovan 20:15: ***Reče joj Isus: 'Ženo, zašto plačeš? Koga tražiš?'***

Ona je pogrešno zaključila da je Onaj koji joj govori bio vrtlar i htela je da zna gde je on mogao da stavi telo tako da ona može da ode na to mesto. Tek kada joj je Ješua rekao: ***Marijo,*** i to je rekao tako da je ušima Marije zvučalo jako blisko i poznato, tek tada je prepoznala da je Onaj pred njom Mesija (Jovan 20:16). Rekla Mu je na Jevrejskom: ***Raboni,*** šta doslovno znači „moj učitelj”, ili „moj rabi”.

Ono što je očigledno u vaskrsnom telu Ješue jeste to da se dogodilo sasvim dovoljno promena u vaskrsnutom telu tako da Ga se nije moglo odmah prepoznati. Sa druge strane, bilo je sasvim dovoljno sličnosti da su na posletku ljudi mogli da prepoznaju da je to isti Onaj koji je prethodno umro. Ovo je nešto jako slično situaciji, koji su mnogi ljudi iskusili. Na primer, dva prijatelja izgube kontakt jedan sa drugim na mnogo godina. Godinama posle, ponovo se vide, ali kroz godine se dogodilo dovoljno promena da prepoznavanje nije trenutno. Pa ipak, ima dovoljno sličnosti, da posle kratkog vremena postane očigledno, da se radi o istoj osobi koja je bila prijatelj pre mnogo godina. Ovakva je priroda vaskrslog tela. Postoji dovoljno različitosti tako da prepoznavanje nije trenutno, ali postoji dovoljno sličnosti da bi se videlo da je osoba koja je vaskrsela ista ona koja je umrla. Isto telo je podignuto iz mrtvih, ali je promenjeno u različitim aspektima.

Kada je Marija Magdalina konačno prepoznala ko Ješua jeste, krenula je prema Njemu kao što to Jovan 20:17 kaže: **Reče joj Isus: Ne dotiči me se, jer još nisam uzašao k Ocu ...** Većina pitanja koja se postavlja u vezi ovog „doticanja” jeste: „Zašto je Isus zabranio Mariji Magdaleni da Ga dodirne, a posle je dozvolio Apostolu Tomi da Ga dodirne?” Postoje dva moguća odgovora. Jedan odgovor je da se istakne da su u ovim slučajevima korištene dve različite Grčke reči. Grčka reč koja opisuje Tomin slučaj dodirivanja znači „položiti ruku na nečiju kožu”. Sve šta je Toma tražio jeste da dodirne delove gde su bile nanešene rane prilikom Raspinjanja. U slučaju Marije, međutim, Grčka reč koja je prevedena kao dodirnuti znači „držati se” ili „uhvatiti se”. Slika koju nam daje jeste da je Marija bila tako sretna što Ga vidi živa da je želela da se uhvati za Njega tako da On više nikad ne može da ode. Ali, za Njega je bilo neophodno da napusti ovu zemlju, sada kada je Njegova zemaljska služba u vremenu Njegovog Prvog Dolaska bila potpuna; nije trebalo da se uhvati za Njega jer je On trebao da ode.

Postoji i drugo objašnjenje kojem Ja dajem prednost, i koje se temelji na sledećoj frazi: **jer još nisam uzašao k Ocu svomu**. Prema Jevrejima 9:11-12, 24; i 10:12, bilo je neophodno za nebesko svetište da bude očišćeno krvlju. Treba se podsetiti da je Tabernakl, koji je Mojsije napravio na zemlji, bio kopija Tabernakula koji je već postojao na nebu. Baš kao što je zemaljski Tabernakl trebao da se čisti krvlju, isto tako je i nebeski Tabernakl trebao da se očisti krvlju.

Ali, zašto bi nebeski Tabernakl trebao da bude očišćen krvlju? Glavni razlog nam je dan u Jezekilju 28:11-16. U tom odlomku nas se podučava da onda kada je Sotona bio stvoren i pre njegova pada, on je na nebu zauzimaao razne pozicije: prvo, bio je baldahin (pokrivalo, zaslon) koji je prekrivao tron Božiji; drugo, on je bio čuvar trona Božijeg; treće, on je bio upravitelj hora na Nebu; i četvrto, on je takođe služio i kao veliki sveštenik u nebeskom Tabernakulu. Kada je Sotona sagrašio, onečistio je nebeski Tabernakl, stoga je itekako postojala potreba za očišćenjem. Baš kao što je i zemaljski Tabernakl trebao očišćenje krvlju, i nebeski Tabernakl je isto tako trebao očišćenje krvlju. Zemaljski Tabernakl je bio čišćen životinjskom krvlju; ali, nebeski Tabernakl zahtevao je „bolju” krv, krv Mesije (Jevrejima 9:23-24).

U ovom trenutku istorije vaskrsenja, Ješua je trebao da uzme Svoju krv, da uzađe u Nebo, i da popraska nebesko svetište, očistivši ga na taj način. I baš kao što zemaljski sveštenik nije smeo da bude dodirnut sve dok se u potpunosti ne prinese žrtva za Dan Pomirenja, na isti način, Ješua nije smeo da bude dodirivan sve dok se nebesko svetište nije očistilo. Ovaj susret između Ješue i Marije Magdaline dogodio se neposredno pre nego je On uzdignut na Nebo da izvrši očišćenje nebeskog Tabernakla. Iz ovog razloga, Mariji je bilo zabranjeno da Ga dodirne u ovom trenutku, jer On još uvek nije bio uzdignut ka Ocu.

Očigledno, negde između ovog događaja i trenutka u kojem je pričao sa Tomom, celu sedmicu posle, Isus je uzdignut na Nebo, očistio je nebeski Tabernakl, a onda se vratio na zemlju kako bi proveo četrdeset dana podučavajući i upućujući Svoje učenike.

Činjenica da je Ješua uzdignut na Nebo pre nego su ga Njegovi učenici videli nagoveštena je u sledećoj rečenici. U Jovan 20:17, On je rekao Mariji: ***idi k braći mojoj i reci im: 'Uzlazim k Ocu svom i Ocu vašem, i Bogu svom i Bogu vašem.'***

On je uputio Mariju Magdalinu da kaže učenicima o istinama Vaskrsnuća i o tome da će biti uznet ka Ocu. Primetite takođe da učenike sada naziva braćom. Više im se ne obraća samo kao učenicima, ili slugama, mada će On i dalje da koristi te termine. Oni su sada isto tako i Njegova braća, jer sada postoji novi odnos između Ješue i svakog vernika kao rezultat Vaskrsenja. Stoga, oni su sada Njegova braća. U skladu sa uputstvima Ješue, Marija Magdalina je izvestila učenike o Vaskrsenju.

Prema Marko 16:11, prvom svedoku Vaskrsenja nisu poverovali: ***I kad su oni čuli da je živ i da ga je ona videla, ne poverovaše.***

Nisu poverovali Marijinom svedočenju, držeći se Jevrejskih stavova toga vremena; da svedočanstvo žene nije prihvatljivo.

F. Drugo Pojavljivanje: Žene

Šesti događaj u istoriji Vaskrsenja je drugo pojavljivanje Isusa. Ovo je Njegovo pojavljivanje pred drugim ženama. Nakon što je Marija otišla, druge žene su ponovo došle u vrt. Prema Matej 28:9-10: ***gle, dođe im ususret Isus govoreći: 'Zdravo!' A one pristupe, objuče mu noge i poklone mu se. Reče im tada Isus: 'Ne bojte se! Idite, javite mojoj braći da pođu u Galileju pa će tamo da me vide.'***

Trebalo bi da se zapazi da je i drugo pojavljivanje vaskrsnulog Mesije takođe bilo pred ženama. Ovo itekako ide protiv koncepta da su izveštaji iz Evanđelja obična izmišljotina. Sva četiri Evanđelja napisana su od strane Jevreja, a Jevreji ne bi uradili izmišljeni izveštaj tako da zabeleže da je i prvo i drugo pojavljivanje bilo pred ženama, znajući da takvo svedočanstvo ne može da bude prihvaćeno u Jevrejskom svetu toga vremena. Da ovo jeste izmišljena priča, krivotvorina, tada bi oni jasno tvrdili da su muškarci bili ti koji su prvi svedoci Vaskrsenja. Zato što se to tako nije dogodilo, oni su morali da izveste onako kako se i dogodilo: i prvo i drugo pojavljivanje dogodilo se pred ženama.

Ugledavši vaskrsnutog Mesiju: one ***objuče mu noge i poklone mu se.*** Činjenica da je On spremno prihvatio njihovo obožavanje pokazuje da je On prepoznao i prihvatio njihova iskazivanja i uverenja, da On uistinu jeste Bog. Uputio je žene da se ne boje. On nije bio samo neko ukazanje ili duh. On je bio vaskrsli Mesija.

Njima je, baš kao i Mariji, potom rečeno da idu i da kažu učenicima ono šta su videle. Po drugi put, Isus je učenike nazvao „moja braća”. Ovo je njihov novi odnos u svetlu Vaskrsenja. Trebale su da još jednom kažu učenicima da ne ostanu u Jerusalemu, nego da odu u Galileju, i On će ih tamo sresti. Ovo je treći put da su ti učenici primili tačno određene upute da krenu za Galileju, i da će se tamo sresti s Njim. Isto kao i sa uputama koje su dane Mariji Magdalini, ni ovim uputama koje su dane drugim ženama, nisu poverovali. Rezultat toga je bio da učenici nisu krenuli za Galileju; oni jednostavno nisu verovali da se vaskrsnuće dogodilo.

G. Izveštaj Straže

Sedmi istorijski događaj jeste izveštaj straže kako je zapisan u Matej 28:11-15: *A dok su one odlazile, gle, neki od straže dođoše u grad i javiše velesveštenicima sve šta se dogodilo. Ovi se sastadoše sa starešinama i održaše većanje te dadoše vojnicima velik novac govoreći: Recite: 'Noću, dok smo mi spavali, dođoše njegovi učenici i ukradoše ga.' I ako se to pročuje pred upraviteljem, mi ćemo ga uveriti i učiniti da vi budete bez brige. A oni, uzevši novac, učiniše kako behu poučeni. I ta se priča raširila među Jevrejima sve do danas.*

Straža o kojoj se govori u ovom odlomku jeste Rimaska straža koja je imala zadatak da osigura da niko ne odvalja kamen, ali oni nisu mogli ništa da učine da bi zaustavili anđela da odvalja kamen. Bilo ih je strah da direktno izveste Poncija Pilata, jer njihov neuspeh je mogao da znači smrtnu kaznu. Umesto toga, otišli su velesveštenicima i izvestili ih o svemu što se dogodilo.

Još jednom, desila se zavera. Velesveštenici, koji su bili Sadukeji, okupili su se zajedno sa starešinama, koji su bili Fariseji. Sakupili su pozamašnu svotu novca i platili su vojnicima da svima kažu da dok su oni spavali, telo su ukrali Ješui učenici. Međutim, ako su oni zaspali na poslu, mogli su, po Rimskom zakonu biti kažnjeni smrću, tako da su zaverenici rekli tim vojnicima da rašire priču samo po Jevrejskim krugovima. Ako bi, iz nekog razloga, ovo došlo do ušiju Poncija Pilata, koji se do tada već bio vratio u Kesareju, zaverenici će da intervenišu na taj način, da stražare neće da zadesi nikakvo zlo.

Stoga, oni su počeli da šire najčešću i najstariju teoriju o Vaskrsenju: teoriju o ukradenom telu. Matej kaže da je ova teorija bila popularna i da se nastavila „sve do danas”, u značenju, do dana u kojima Matej piše Evandjelje. Ali ovo jeste istina i danas. Do ovih naših dana, postoje ljudi koji uče da su učenici ukrali Isusovo telo. Ali sam način na koji su vojnici ispričali priču dokazuje da to nije tako. Priča je da dok su oni spavali, Njegovi učenici ukrali su Njegovo telo. Očigledno proturečje je to da ukoliko su oni spavali, kako je moguće da znaju ko je ukrao telo? Nema načina da oni mogu da znaju ko je ukrao telo, ako su uistinu spavali.

Ako je telo Ješue bilo ukradeno, kao što mnogi još uvek veruju, samo bi jedna ili dve grupe bile voljne da uđu u rizik koji bi zahtevala krađa tela: Njegovi prijatelji, ili Njegovi neprijatelji. Ljudi koji su bili suzdržani, ili neutralni, teško da bi rizikovali živote da bi ukrali Njegovo telo.

Jedna grupa, koja bi bila zainteresovana za krađu Njegova tela, bili su Njegovi prijatelji, jedanaestorica učenika. Međutim, ukoliko su učenici ukrali telo, tada bi njihovo kasnije ponašanje izgledalo kao poprilično proturečje. Od jedanaest učenika, deset ih je umrlo mučeničkom smrću. Neki su umrli na zastrašujuće načine, raspinjanjem, bili su kuvani u ulju, nekima je koža bila oderana na živo. Čak i onaj koji nije bio mučenik, Jovan, umro je u egzilu na Ostrvu Patmos. Dobar broj učenika imao je priliku da se odrekne svog ispovedanja pre nego su pogubljeni. Da su se odrekli ispovedanja vere, ili Isusa, mogli su da budu oslobođeni, ili barem da umru milosrdnijom smrću. Nemoguće je verovati da bi

desetorica učenika bili spremni da umru kao mučenici za nešto za šta znaju da je laž, ili da bi Jovan bio spreman da bude izgnan na Ostrvo Patmos zbog onoga što zna da je laž. Nije moguće da se veruje da bi ovi učenici bili spremni na patnju, i to na toliku patnju, ukoliko su znali da je priča o Vaskrsnuću jednostavno laž. Jedini način na koji može adekvatno da se objasni način na koji su oni dali svoje živote jeste taj da su oni uistinu bili čvrsto uvereni da se Vaskrsenje dogodilo.

Druga grupa, koja bi bila zainteresovana za krađu tela Ješuinog bili bi Njegovi neprijatelji, pa ipak, njihovo ponašanje i delovanje posle pokazuje da oni nisu imali nikakvo saznanje o Njegovom ukradenom telu. U Knjizi Dela Apostolskih, učenici su počeli da propovedaju Vaskrsenje. Protivljenje je stiglo od strane istog liderstva koje je i skovalo zaveru da Ga ubije, istih lidera koji su podmitili stražu. Ukoliko su Njegovi neprijatelji ukrali telo, oni su mogli da dokažu da je propovedanje apostola o Vaskrsnuću pogrešno, tako da jednostavno pokažu Njegovo telo. Pa ipak, koliko god da se liderstvo trudilo da onemogući ovo propovedanje apostola o Vaskrsenju, nikada nisu bili sposobni da 'zatvore' apostolima usta za stalno tako što bi pokazali Njegovo telo. Tako da je očigledno da ni Njegovi neprijatelji nisu imali Njegovo telo.

H. Treće Pojavljivanje: Dva Učenika na Putu za Emaus

Osmi događaj u istoriji Vaskrsnuća jeste treće pojavljivanje Mesije. Ovo je Njegovo pojavljivanje dvojici učenika na putu za Emaus, koje je zabeleženo u dva Evanđelja: Marko 16:12-13 i Luka 24:13-32. Ova dva učenika nisu bila deo apostolske grupe, jer svi apostoli su ostali u Jerusalimu. Luka 24:18 kaže da je ime jednom od ove dvojice bilo Kleopa, a on nije bio jedan od dvanaestorice. Dok su oni hodali od Jerusalima prema Emausu, raspravljajući o događajima prethodnih dana, a odnosili su se na smrt Isusa i na izveštaje o Vaskrsnuću, treći lik se pridružio njima, jedan koga oni nisu prepoznali.

U njihovom razgovoru sa Ješ uom oni su razotkrili stvari koje su verovali i stvari koje nisu poverovali. Ima četiri činjenice koje su oni verovali: prvo, verovali su za Njega da jeste prorok Božiji (stih 19); drugo, verovali su da je On potvrdio Svoju proročku službu kroz Svoje reči i kroz Svoja dela, jer Njegova čuda potvrdila su Njegove tvrdnje (stih 19); treće, oni su verovali da je On bio Otkupitelj Izraela (stih 21); i četvrto, i to izgleda kao da diskvalifikuje ove prve tri tvrdnje, oni su verovali da je On raspet od strane njihovih lidera. Činjenica kojoj oni nisu verovali bio je izveštaj nekih žena koje su rano ujutro bile na grobu i koje su tvrdile da su videle vaskrslog Mesiju (stih 22).

U ovom trenutku, Isus ih je ukorio zbog njihove nevere i počeo je da im izlaže mesijanska proroštva, to jest, sva proroštva vezana za Prvi Dolazak. Dok im je razlagao proroštva Starog Zaveta, ***njihova srca gorela su u njima dok im je putem razlagao Pisma i pomagao im da ih razumeju*** (stih 32).

Kada su stigli u Emaus, On je pozvan u njihovu kuću na večeru. Dok je lomio hleb, a svaki Jevreski obrok započinje sa blagoslovom i lomljenjem hleba, u tom trenutku, konačno su

shvatili da je to bio vaskrsli Mesija. I upravo u trenutku kada su shvatili, On je pred njima iznenada nestao.

Odmah su krenuli natrag u Jerusalim da bi izvestili jedanaesticu apostola, ali Marko 16:13 ističe da oni nisu poverovali ni ovoj dvojici učenika.

I. Četvrto Pojavljivanje: Petar

Deveti događaj u istoriji Vaskrsenja jeste četvrto pojavljivanje. Ovo pojavljivanje se dogodilo apostolu Petru i zabeleženo je u Luka 24:33-35. Stih 34 kaže: ***Gospod doista vaskrsnu i ukaza se Simonu.***

Drugi odlomak koji ovo beleži jeste I Korinćanima 15:5, gde kaže da se On ukazao Kifi. Kifa je Aramejsko ime za Jevrejsko ime Simon i za Grčko Petar. Petar je bio prvi iz apostolske grupe koji je video vaskrslog Ješuu, zato što dva učenika na putu za Emaus nisu pripadala apostolskoj grupi. On je učinio privatno pojavljivanje za Apostola Petra pre nego se pojavio bilo kom drugom apostolu. Vrlo je verovatno da je ovo bilo neophodno da se Petar uteši u svetlu njegova trostruka odricanja tokom religioznog suđenja.

Svrha ovog pojavljivanja bila je da se učvrsti Petar. Tokom poslednje Pashe, On je predvideo da će ga se Petar tri puta odreći, ali s vremenom, Petar će biti utvrđen. Sada, sa ovim privatnim pojavljivanjem za Petra, On je uistinu učvrstio Petra, a posle će Petar moći da utvrdi drugu braću.

J. Peto Pojavljivanje: Desetorica

Deseti događaj u istoriji vaskrsnuća jeste peto pojavljivanje vaskrslog Mesije. Ovo pojavljivanje se dogodilo pred desetoricom apostola, kao što je to zapisano u tri Evanđelja: Marko 16:14; Luka 24:36-43 i Jovan 20:19-25.

U prethodna tri slučaja, bili su upućeni da napuste Jerusalim i krenu za Galileju. Ješua im je to prvi put rekao za vreme poslednje Pashe, ali oni to nisu napravili. Dvapat posle Vaskrsenja, žene su poslone apostolima da ih upute da krenu u Galileju, i da će se On tamo sresti sa njima. Ali, zato što oni nisu poverovali izveštaju žena, niti izveštaju Marije Magdaline, niti izveštaju dvojice učenika sa puta u Emaus, i dalje su bili u Jerusalimu. I zbog njihova pomanjkanja vere u izveštaje o Vaskrsnuću, Ješua je sada morao da se pojavi pred njima u Jerusalimu.

U Jovan 20:19, on kaže: ***Kada dakle beše večer onoga dana, prvog u sedmici ...***

Ovo znači da je bila Nedelja, pre zalaska sunca, pre nego su se pojavile tri zvezde. Oni su bili u kući, a vrata su bila čvrsto zaključana zato što su se bojali liderstva Izraela. Iznenada, Ješua se pojavio pred njima. Prema Luka 24:36, rekao im je: Mir vama. On je, naravno, govorio Jevrejskim jezikom sa Svojim učenicima, i uputio im je uobičajeni Jevrejski

pozdrav, a to je, Šalom aleikem, što znači, „Mir vama”. Ali njihova reakcija pokazala je njihovu neveru.

Luka 24:37 ističe: ***A oni, zbunjeni i uplašeni, pomisliše da gledaju duha.***
Bili su zbunjeni i uplašeni da ono šta vide nije vaskrsnuti Mesija, već duh.

Ješuin odgovor zabeležen je u Marko 16:14: ***... te prekori njihovu neveru i otvrdlost srca što ne poverovaše onima koji ga videše vaskrsla.***

Ukorio ih je zbog njihove nevere. Njihova nevera je očigledna na tri načina. Prvo, nisu poverovali izveštajima o Vaskrsnuću, koji su došli ka njima, najmanje tri, možda čak i četiri puta, ako im je Petar do tada rekao o svom iskustvu. Drugo, nisu krenuli za Galileju, kao što im je rečeno da naprave, a činjenica da su i dalje bili u Jerusalimu pokazuje da su i dalje bili u stanju nevere. Treće, njihova nevera je bila očigledna i u tome da kada su konačno videli vaskrslog Mesiju, oni su se prestrašili misleći da vide duha.

Da bi ih uverio da On nije duh, već vaskrsli Mesija, dozvolio im je da Ga pregledaju. Jovan 20:20 kaže: ***I to rekavši, pokaza im ruke i bok svoj.***

Luka nam daje verziju sa još više detalja u stihovima 24:39-40: ***Pogledajte ruke moje i noge moje: ja sam, glavom! Opipajte me i vidite: duh nema tela i kostiju kao što vidite da ja imam. I to rekavši, pokaza im ruke i noge.***

Dozvolio im je da Ga opipaju; da Ga dodirnu; i da pogledaju rane na Njegovom boku, na Njegovim rukama i nogama. Ovo pokazuje, da je do tog vremena Ješua bio uzdignut na Nebo, poprskao Svoju krv i očistio nebesko svetište; sada Ga se moglo dodirnuti.

Luka 24:41-43 kaže: ***A dok oni još od radosti nisu verovali i čudili se, reče im: Imate li ovde nešto za jelo? A oni mu dadoše komad pečene ribe. On uzme i pojede pred njima.***

Iako su počimali da veruju, još uvek je među njima bilo sumnje, tako da ih je Ješua pitao da mu daju da nešto pojede. Zato što čisti duhovi i nekakva duholika bića ne jedu; On im je pokazao da je stvaran i da je Vaskrsnut time što može da jede. Konačno i napokon, deset od jedanaest apostola bili su uvereni da se Vaskrsnuće dogodilo.

1. Prvo Konačno Poslanje

U ovom trenutku On im daje prvo, od tri konačna poslanja, koje je zabeleženo u Jovan 20:21-25, a ono sadrži tri tačke.

a. Davanje Službe koja nosi Autoritet

Prvo, data im je služba koja sa sobom nosi autoritet, jer ih šalje Sin, kao što stih 21 kaže: ***... Mir vama! Kao što mene posla Otac, i ja šaljem vas.***

Bog Otac poslao je Svog Sina sa Svojim autoritetom, a sada Sin šalje učenike sa Svojim autoritetom. Dana im je služba koja sa sobom nosi autoritet, zato što su poslani od Sina.

b. Primanje Duha Svetog

Druga tačka ovog prvog poslanja je ta da su oni primili Duha Svetog, prema Jovan 20:22: ***to rekavši, dahne u njih i kaže im: 'Primate Duha Svetoga ...***

Ovo nije primanje Duha Svetoga koji će da bude dat u Delima 2. U Delima 2, oni su primili trajno prebivanje Duha Svetoga i službu Duha, krštenje Duhom Svetim. Ono šta su oni ovde primili jeste prosvetljenje, Staro Zavetnu službu Duha Svetoga. Tokom Isusove službe, On ih je mnogo puta pokušavao podučiti istinama koje se tiču Njegove smrti i Vaskrsenja, ali oni nikada nisu mogli da razumeju ono što ih je On pokušavao podučiti. Kada se dogodila Njegova smrt, njih je to iznenadilo i oni su bili jako spori da poveruju da se Vaskrsnuće dogodilo. Sada su primili od službe koju je Duh Sveti činio u Starom Zavetu, službu razumevanja, službu prosvetljenja, tako da su sada i mogli, i hteli, da razumeju ono što će ih On podučavati tokom sledećih četrdeset dana, tokom Njegove službe po-Vaskrsenju.

c. Proširenje Apostolskog Autoriteta

Treća tačka ovog prvog konačnog poslanja jeste u Jovan 20:23: ***Kojima oprostite grehe, opraštaju im se; kojima zadržite, zadržani su.***

U ovom poslanju nalazimo proširenje apostolskog autoriteta da zadrže grehe, ili da oprostite grehe. Oprost i zadržavanje greha ovde nije u smislu spasenja; samo Bog može da oprostite grehe, kada govorimo u smislu spasenja. Ovo opraštanje i zadržavanje greha jeste u smislu crkvene discipline i reda u crkvi. Ovo je područje u kojem apostoli imaju autoritet.

Primer ovoga nalazimo u Delima 5, slučaj Ananija i Safire. Zato što su Ananije i Safira slagali Duhu Svetom, Petar je zadržao njihove grehe, a oni su na mestu udareni smrću. Apostolima nije dat autoritet da oprostite grehe za spasenje, ali jesu imali autoritet da oprostite grehe u smislu kažnjavanja, ili izostanka kažnjavanja. U slučaju Ananija i Safire, Petar je zadržao njihove grehe i izvršio je kaznu, čak sud. Ovo je nešto šta je došlo sa apostolskim autoritetom i nije prešlo ni na koga drugog preko bilo kakvog oblika ili forme apostolskog nasleđivanja.

2. Tomina Potvrda Mesijinog Vaskrsenja

Tokom petog pojavljivanja Mesije, koje se desilo pred deset apostola, Toma nije bio prisutan. Prema Jovan 20:24-25, kada tih deset učenika izveštava Tomu da su videli vaskrslog Mesiju, on je odbio da poveruje. Prema stihu 25, Toma je rekao: ***... Ako ne vidim na njegovim rukama trag klinova i ne stavim svoj prst u rane od čavala i ne stavim svoju ruku u njegov bok, neću verovati.***

Iz tog razloga oni još uvek nisu otišli u Galileju, već su ostali u Jerusalimu.

K. Šesto Pojavljivanje: Jedanaestorica

Jedanaesti događaj u istoriji Vaskrsenja jeste šesto pojavljivanje vaskrslog Mesije. Ovo pojavljivanje desilo se pred jedanaesticom učenika, a zabeleženo je u Jovan 20:26-31 i u I Korinćanima 15:5.

Jovan 20:26 kaže: ***I nakon osam dana njegovi učenici su se ponovno okupili unutra, i Toma je bio sa njima.***

Cela sedmica je prošla između petog i šestog pojavljivanja vaskrslog Mesije. Zato jer je Toma odbio da poveruje, sedmicu posle, oni su i dalje bili u Jerusalimu; još uvek se nisu preselili u Galileju kako im je bilo zapovedeno već tri puta.

Iznenada, Ješua se pojavio i progovorio direktno Tomi. Jovan 20:27 beleži: ***... Prinesi prst svoj ovamo i pogledaj ruke moje, i prinesi ruku svoju i stavi u bok moj! I nemoj da budeš neveran, nego veran!***

Konačno, Toma je video vaskrslog Mesiju. Da li je poverovao? O, da, uistinu jeste!

U Jovan 20:28, Toma je odgovorio i rekao: ***... Gospod moj i Bog moj.***

On je prepoznao da Isus nije samo njegov Gospod i Mesija, već isto tako i njegov Bog. Toma je očigledno prepoznao da je Mesija bio oboje, i Bog i čovek. On je postao čvrst vernik jer je video vaskrslog Mesiju. Jako često ljudi veruju da su učenici imali mnogo veći blagoslov jer su bili u mogućnosti da uistinu vide ono što se dešavalo. Ali, to jednostavno nije istina.

Sam Ješua je rekao u Jovan 20:29: ***... jer si me video, veruješ. Blaženi oni koji me nisu videli, a poverovaše.***

Daleko najveći blagoslov je verovati na temelju pisane Reči Božije, i to je bolje nego verovati na temelju ličnog iskustva. Oni koji nisu videli vaskrslog Mesiju, ali svejedno veruju imaju veći blagoslov.

Tomina izjava upućena Isusu, ***Gospod moj i Bog moj***, doseže svoju najvišu tačku u Evanđelju po Jovanu. Jovanova tema kroz celo njegovo Evanđelje jeste: Isus je Mesija, Sin Božiji. On naglašava Božanstvo Mesije. Tomina potvrda, ***Gospod moj i Bog moj***, izvrsno se uklapa u Jovanovu temu, i to je način na koji je dosegnuta najviša tačka.

Tako da Jovan izvlači i ocrta svoj zaključak u Jovan 20:30-31: ***Isus, doduše, učini i mnoge druge znake pred Svojim učenicima, koji nisu zapisani u ovoj knjizi. A ovi su zapisani da poverujete: Isus je Hristos, Sin Božiji, te da verujući imate život u imenu njegovu.***

Poanta i zaključak koji je Jovan želeo da postigne dosegnut je sa Tominim ispovedanjem. Tomina izjava ilustruje svrhu Jovanovog Evanđelja: pokazati da je Ješua, uistinu, Sin Božiji.

Jovan je napisao još jedno poglavlje u svojoj knjizi, poglavlje 21, ali ono je više poput dodatka. Jovan je podvukao svoj cilj u poglavlju 20, stihovi 30-31; on je zapisao ovo Evanđelje tako da onaj koji čita dođe do istog zaključka do kojeg je došao i Toma: Isus je uistinu njegov Gospod i njegov Bog.

Jovan takođe ističe da je Ješua napravio i mnoge druge znake i da u čitav svet ne bi mogle da se stave knjige koje bi se napisale da to zabeleže. Zapravo, kroz svoje Evanđelje, Jovan je zabeležio samo sedam znakova. Kada on kaže, druge znake, on misli, druge pored Vaskrsenja. On je pomenuo samo sedam znakova od milijardi drugih koje se moglo zabeležiti.

L. Sedmo Pojavljivanje: Sedmorica

Dvanaesti događaj, koji nalazimo u Jovan 21:1-25 jeste sedmo pojavljivanje vaskrslog Mesije. Ovo pojavljivanje se dogodilo pred sedam učenika pored mora Galilejskog. Napokon, sada su svi učenici postali vernici u Vaskrsenje, i konačno su otišli u Galileju. Prema Jovan 21:1: *Posle toga ponovo se Isus očitova učenicima na Tiverijadskome moru.*

1. Apostoli se Vraćaju Pecanju

Bili su na Tiverijadskom moru, a to je Galilejsko more. Od ovih jedanaest učenika, sedmorica su bili ribari, a pet ih je po imenu navedeno u stihu 2: *Simon Petar, i Toma zvani Blizanac, i Natanail iz Kane Galilejske, i Zebedejevi sinovi, Jakov i Jovan.*

Oni su doneli odluku koju beleži Jovan 21:3: *Reče im Simon Petar: 'Idem da lovim ribu.' Rekoše mu: 'Idemo i mi s tobom.'*

Nakon šta su tri godine bili izvan ribarskog posla, oni su se vratili tom zanimanju. Oni još uvek nisu razumeli svoje novo poslanje. Nisu razumeli šta treba da rade u svetlu Vaskrsenja Mesije; oni su pretpostavili da pošto im je Ješua već rekao da će On da ode od njih, treba da se vrate natrag i da nastave da se bave ribolovom za svoj život. Lovili su, ali ulovili nisu ništa. U tom trenutku, Isus se ponovo pojavio dok su oni još uvek bili na vodi.

2. Ponovljeni Poziv Apostolima

Ješua je bio na obali i započeo je razgovor sa njima. Ovo je zabeleženo u Jovan 21:5-6: *Reče im tada Isus: 'Dečice, imate li nešto za jelo?' Odgovore mu: 'Ne.' A on im reče: 'Bacite mrežu na desnu stranu čamca, i naći ćete nešto.' Baciše dakle i više nisu mogli da je izvuku od množine riba.*

Iznenada, Isus se pojavio i upitao ih: „Jeste li nešto uhvatili?” Njihov odgovor je bio, „Ne.” Do ovog trenutka oni još uvek i nisu baš prepoznali ko je Onaj koji im se obraća. Tako da im je On rekao da podignu mreže sa leve strane čamca i da ih bace na desnu stranu. Ovo su učinili, i odjednom, uhvatili su „mnoštvo riba”. Paralela ovom iskustvu bilo je iskustvo od pre otprilike tri godine, kada je Isus pozvao neke od ovih ljudi na učenje na isti način. Oni su tada mukotrpno lovili ceo dan i nisu uhvatili ništa. Na Njegovu zapovest, bacili su mreže i istog trena su uhvatili mnoštvo ribe. Na ovaj način, On je pokazao Svoj autoritet nad prirodom. Sada je upotrebio istu metodu da ih ponovo pozove pokazujući im Svoju moć nad prirodom i Svoju sposobnost da ih opskrbi svime što trebaju.

Prema stihu 7, Apostol Jovan je iz ovog ponovljenog iskustva prepoznao da je Onaj koji im govori, niko drugi do sam vaskrsnuli Mesija. Rekao je Petru: ***To je Gospod.*** Petar je skočio u vodu i odgacao na obalu. Ono što je tamo zatekao zapisano je u stihu 9: ***Kada dakle izađoše na kopno, ugledaju postavljen žar i pristavljenu ribu i hleb.***

Iako su uhvatili mnoštvo riba, za jelo im nije bila potrebna ni jedna od ulovljenih, jer Ješua je već pripremio ribu za njih, i hleb je već bio tu. Poanta je da nije bilo potrebno da se vraćaju natrag svom nekadašnjem poslu. Pred njima je bilo poslanje koje je trebalo da se ispuni, i dok ga budu ispunjavali, Mesija će da ispunjava sve njihove potrebe.

Stih 11 nam kaže da su oni sveukupno uhvatili 153 ribe. Postoje mnoge spekulacije o tome šta ta brojka predstavlja. Jedan pogled na to, koji godinama kruži, je da ta brojka predstavlja 153 države članice Ujedinjenih Nacija. Međutim, to znači iščitati mnogo više nego što tu zapravo piše. Razlog zašto piše 153 je taj što je uhvaćeno 153 ribe! To je to šta znači. Poanta je da uprkos množini uhvaćene ribe mreža se nije pocepala. Stih 14 kaže: ***Ovo se već treći put očitova Isus svojim učenicima ...***

Ovo je treći put da se On pojavio pred Svojim učenicima i Njegovo sedmo pojavljivanje nakon Vaskrsenja.

3. Petrovo Poslanje

Jovan 21:15-23 beleži privatni razgovor između Ješue i Petra. Petrovo prethodno trostruko odricanje sada je ispravljeno njegovom trostrukom potvrdom da ljubi.

U ovom razgovoru korištene su dve različite Grčke reči za ljubav. Prva je agapei ili agapeo, a označava „ljubav volje”. To je vrsta ljubavi koju Bog ima za nas, vrsta ljubavi koju bismo mi trebali da imamo za druge. Vrsta ljubavi zbog koje je osoba spremna da umre zbog nje. Druga reč je fileo, i znači „ljubav prijateljstva”. To je „ljubav koja leži u području emocija i odgovara na određenu privlačnost”. To je vrsta ljubavi koja postoji između dva bliska prijatelja. Ljubav koja se prirodno razvija i raste, ljubav nad kojom se nema kontrola. Iz tog razloga, vernicima nije zapovedeno da fileo svakog, jer nije moguće imati tu vrstu ljubavi za svakoga. Međutim, agapei ljubav je superiorna ljubav, to je ljubav koja leži u području volje, ne ljubav koja leži u području emocija. To je vrsta ljubavi koju bi vernik trebao da ima za sve.

Prvi deo razgovora započinje u Jovan 21:15: ***Pošto su dakle doručkovali, reče Isus Simonu Petru: 'Simone, sine Jovanov, voliš li me više nego ovi?'***

Reč koju je Isus upotrebio je agapei. Ono šta je On pitao Petra bilo je, 'Petre, da li Me stvarno agapei više nego ovi; to jest, više od drugih učenika?' Ovo je značajno pitanje, zato jer je tokom poslednje Pashe, Petar tvrdio da ima ovu vrstu ljubavi. On je tvrdio da ima agapei ljubav za Isusa koja je superiornija od one koju imaju drugi učenici. Petar je govorio da iako bi Ga se drugi mogli odreći, on Ga se nikada neće odreći. On je čak spreman da položi svoj život za Isusa. Ali, naravno, njegove tvrdnje, pokazale su se

lažnim, jer se posle odrekao Mesije tri puta. Tako da je pitanje bilo, 'Simone Petre, da li Me stvarno agapei više od drugih?'

Petar je odgovorio: ... ***Da, Gospode, ti znaš da te volim.***

Ali reč koju je Petar upotrebio jeste fileo. Ono šta je Petar rekao je, 'Ne, ne mogu da kažem da Te uistinu agapei više nego ovi drugi. Najbolje šta mogu da tvrdim, u ovom trenutku jeste da Te ja fileo. Ne mogu da kažem da Te agapei više od drugih.'

U ovom trenutku, Petar prima svoje prvo poslanje od Ješue: ... ***Napasaj moju jagnjad.***

Jagnjad se odnosi na vernike bebe; Petar je određen da hrani njih. Vernici bebe se hrane „mlekom” Reči Božije. To Petar čini u Prvoj Petrovoj Poslanici.

Drugi deo razgovora je u stihu 16: ***Opet mu reče, po drugi put, Simone, sine Jovanov, ljubiš li me?***

Istu reč za „ljubav”, koju je Isus koristio i pre, koristi ponovo, 'Simone Petre, da li Me agapei?' Ali forma pitanja je ponešto drugačija. Prvi put ga je Isus pitao, 'Da li me agapei više od drugih?' Petar je morao da kaže „ne”. Drugo pitanje je, 'Petre, da li Me uopšte agapei?' Iako ne možeš da kažeš da Me agapei više nego ovi drugi, da li Me agapei u bilo kom smislu agapei ljubavi?

Petar je odgovorio: ... ***Da, Gospode. Ti znaš da te volim.***

Ponovo, Petar je upotrebio reč fileo. Ponovo, Petar je rekao, 'Ne, najviše što ja mogu da tvrdim u ovom trenutku je da Te ja samo fileo. Ne mogu da kažem da Te ja agapei više od drugih, niti mogu da kažem da Te ja agapei uopšte. Sve šta ja u ovom trenutku mogu da kažem je da Te ja fileo.'

Ovde, Petar prima drugo poslanje: ... ***Čuvaj moje ovce.***

Čuvati znači „biti pastir”, „provoditi pravila” nad drugim vernicima. Petar je određen da vrši autoritet, i ovo ga je učinilo glavnim apostolom. Petar je ispunio ovo drugo poslanje kroz knjigu Dela Apostolska dok je provodio pravila i vršio autoritet nad drugim vernicima.

U stihu 17, Ješua nastavlja sa trećim pitanjem: ***On mu reče po treći put, Simone, sine Jovanov, voliš li me?***

Ovog puta Ješua nije koristio reč agapei kao što je to učinio kod prvog i drugog pitanja. Umesto toga upotrebio je reč koju je Petar već koristio, 'Da li me fileo?' Poanta je sledeća: 'Petre, ne možeš da mi potvrdiš da Me agapei više nego drugi, niti Mi možeš potvrditi da Me agapei uopšte. Ali, možeš li da Mi uistinu potvrdiš da Me barem fileo?'

Petrov odgovor je: ***Ražalosti se Petar što mu treći put reče: 'Voliš (fileo) li me?' pa mu reče: 'Gospode, ti sve znaš. Ti znaš da te volim!'***

Ovde Petar takođe koristi reč fileo. Poanta Petrovog trećeg odgovora je, 'Toliko uistinu mogu da potvrdim; sa sigurnošću mogu da tvrdim da ja Tebe barem fileo.'

U ovom trenutku Petar prima svoje treće poslanje: ... ***hrani moje ovce.***

Ovce su stariji vernici koji moraju da se hrane sa „mesom” Reči Božije, a to je Petar učinio u Drugoj Petrovoj Poslanici.

Nakon ova tri pitanja i odgovora na njih, Ješua je pokazao da će doći vreme kada će Petar da dokaže da on ima agapei ljubav za Njega. Jovan 21:18-19 kaže: ***Zaista, zaista, kažem ti, kad si bio mlađi, sâm si se opasivao i išao si kuda si hteo. A kad ostariš, raširićeš ruke svoje i drugi će te opasivati i voditi kamo nećeš hteti.' A to reče naznačujući kakvom će smrću proslaviti Boga. I to rekavši, kaže mu: 'Sledi me.'***

U ovom trenutku Ješua je dao jedno tajnovito proroštvo, koje je razumljeno da označava način na koji će Petar da umre: On će da umre mučeničkom smrću; on će da umre raspinjanjem. Ješua je rekao da će doći vreme u Petrovom životu kada će on dokazati da ima agapei ljubav za Ješuu, jer Petar će dati svoj život za Njega, i to ne kroz brzu smrt, već kroz agoniju razapinjanja na krst.

Unatoč činjenici da je Petru određeno da umre mučeničkom smrću, Isus je rekao Petru: ***Sledi me.*** Od tog trenutka pa nadalje, to je upravo ono što će Petar i da čini. Sledeći Isusa, on će pokazati da on uistinu ima agapei ljubav za Njega.

Pošto mu je rečeno da će da umre mučeničkom smrću, Petar potom usmerava pažnju na Jovana i pita u stihu 21: ... ***Gospode, a šta je s ovim?***

Petar je u suštini pitao, 'Ja ću da umrem zbog vere, ali šta je sa Jovanom?'

Ješuin odgovor je u stihu 22: ... ***Ako hoću da on ostane dok ne dođem, šta ti imaš s time? Ti me sledi!***

Odgovor je taj da Božija volja za drugog vernika jeste potpuno nebitna za Petra. Nije Petrova briga šta je volja Božija za Jovana. Petrova jedina briga je da ispuni svoje vlastito poslanje i poziv i da pusti Jovana da brine za svoj.

Jovan potom završava svoje Evanđelje sa stihom 25, tako da istakne da su se zapisale i druge stvari koje je Isus učinio, u čitav svet ne bi stale te knjige koje bi se ispisale. I uistinu, iako je On živeo otprilike trideset-šest do trideset-osam godina, ako bi sastavili sva četiri Evanđelja, samo je oko sedamdeset-pet do osamdeset dana Njegovog života zabeleženo.

M. Osmo Pojavljivanje: Pet Stotina

Trinaesti događaj u istoriji vaskrsenja jeste osmo pojavljivanje, koje se dogodilo pred pet stotina ljudi odjednom, kao šta je to zabeleženo u Matej 28:16-20; Marko 16:15-18 i I Korinćanima 15:6.

1. Pojavljivanje pred Pet Stotina

Odlomak u I Korinćanima ističe da se On pojavio *braći kojih beše više od pet stotina zajedno*. Većina ovih ljudi bili su još uvek živi u vremenu kada je Pavle pisao pismo. Izveštaji Marka i Mateja, međutim, stavljaju naglasak na izjave koje je Mesija uputio posebno jedanaestorici Apostola.

2. Drugo Konačno Poslanje

I dok se Njegovo pojavljivanje desilo pred pet stotina vernika odjednom, Njegov govor bio je prvenstveno upućen i usmeren na jedanaesticu, predajući njima drugo, od tri konačna poslanja, koje sadrži pet glavnih tačaka.

a. Prenos Ovlasti

Prvo, sav autoritet dat je vaskrslom Mesiji (Matej 28:18). Kao rezultat Vaskrsenja, Bog Otac dao je sav autoritet Sinu. Zato što Ješua ima takav autoritet, On stoga može, da prenese taj autoritet na apostole, što je On i učinio u drugom konačnom poslanju.

b. Poslanje samo po sebi

Druga tačka jeste poslanje samo po sebi, koje nam je dato u Matej 28:19-20: *Idite, dakle, i učinite učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga, učeći ih držati sve što sam vama zapovedio ...*

Marko 16:15 kaže: *... Idite po svem svetu, propovedajte evanđelje svakom stvorenju.*

O ovom se često govori kao o „Velikom Poslanju”, ali jako se često pogrešno shvata kako to poslanje označava samo evangelizaciju. Način na koji se to izgovara na Engleskom (isto je i na Srpskom; op.prev.), čini da izgleda kao da je zapovest na: *Idite*. Na mnogim misionerskim konferencijama, naglasak se stavlja na to da Biblija kaže, „Idite svim narodima.”

Ovo ipak nije ono šta Grčki tekst kaže. Matej 28:19 u Grčkom tekstu ima samo jedan imperativ (zapovedni način): *učinite učenicima*. Veliko Poslanje nije evangelizacija, kao takva, već učiniti učenike. Imperativ da se učine učenici potom slede tri glagolska radna prideva koja objašnjavaju šta to znači; učiniti učenike.

(1) Propovedanje

Prvi glagolski radni pridev je „idite”. Marko 16:15 objašnjava da „idite” znači ***Idite po svem svetu, propovedajte evanđelje svakome stvorenju***. Evangelizacija je itekako deo Velikog Poslanja, ali ona nije Veliko Poslanje. Veliko Poslanje je učiniti učenicima. Prvi korak u tome da učinite ljude učenicima jeste evangelizacija; međutim, ako neko samo propoveda evanđelje i ništa više od toga, on samo evangelizira, ali ne čini ljude učenicima. Stoga takav ne ispunja Veliko Poslanje.

(2) Krštenje

Drugi glagolski radni pridev je „krstite”, ***krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga***. Oni sada treba da upravljaju novom vrstom krštenja. Krštenje nije nešto što započima ovde; to je bila Jevrejska praksa davno pre nego je postala praksa za vernike. Kada On kaže: ***krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga***, ovo je verničko krštenje koje treba razlikovati od drugih tipova krštenja, kao što je prozelitsko krštenje u Judaizmu, i kao što je to Jovanovo krštenje. Kako bi se razlikovalo ovo krštenje od bilo kog drugog, koje je prevladavalo u tom vremenu, ovo treba da se vrši u ime Oca i Sina i Duha Svetoga, Trojednog Boga. Tako da je krštenje drugi aspekt toga da se učine učenici. Ali, ukoliko neko samo propoveda evanđelje i krštava, takav još uvek ne ispunja Veliko Poslanje.

(3) Podučavanje

Treći glagolski radni pridev je „učeći”, ***učeći ih držati sve što sam vam Ja zapovedio***. Ove novo krštene vernike treba podučavati da obdržavaju ono što je Mesija zapovedio, jer je poslušnost test za učeništvo.

Ukoliko se Veliko Poslanje ispunjava, ono zahteva učeništvo. To uključuje tri stvari: propovedanje evanđelja; krštenje u ime Oca i Sina i Duha Svetoga; i podučavanje Novo Zavetnih istina, kao dodatak Staro Zavetnim istinama.

c. Oni Koji Poveruju Biće Spašeni

Treća tačka, u drugom od tri konačna poslanja, jeste ta da će oni koji budu sledili biti spaseni, a oni koji ne poveruju u evanđelje biće izgubljeni. Marko 16:16 kaže: ***Ko poveruje i krsti se, biće spašen, a ko ne poveruje, biće osuđen***.

Ovaj stih jako često koriste oni koji uče regeneraciju kroz krštenje: to jest, da osoba mora da se krsti kako bi bila spašena. Nekoliko stvari bi trebalo da se istakne dok posmatramo ovaj stih.

Prvo, najstariji i najbolji rukopisi Grčkog Novog Zaveta ne sadrže ovaj stih. Po svoj prilici, ovo nije originalno bio deo Markovog Evanđelja, već se radi o mnogo kasnijem dodatku. Opasno je da se takva doktrina temelji na stihu koji nedostaje u najstarijim i najboljim rukopisima koje imamo zabeležene.

Drugo, na više od dve stotine mesta u Novom Zavetu, mesta koja govore o uslovima za spasenje, vera je jedini uslov koji je pomenut. Ukoliko je krštenje neophodno za spasenje, trebalo bi da to bude pomenuto u svih dvesta odlomaka gde se pominju preduslovi za spasenje. Činjenica da se pominje samo vera pokazuje da je vera jedini preduslov za spasenje; stoga, ovaj jedan stih ne može da bude korišten kao da stoji nasuprot dve stotine drugih odlomaka.

Ali, hajde da pretpostavimo da stih 16 uistinu jeste deo originalnog evanđelja po Marku. Ono šta je ovde zapravo rečeno jeste da je krštenje podređeno verovanju. Krštenje nije uslov za spasenje, već je izvanjski znak unutarnje vere koja spašava. Takođe treba primetiti da kada on tvrdi suprotno, ne pominje krštenje. On ne kaže, „Onaj koji ne poveruje i ne krsti se biće osuđen”. Sve šta kaže je: ***ko ne poveruje, biće osuđen***, bez pominjanja krštenja. Tako da čak ako ovaj stih i jeste autentičan Markov zapis, stih ne uči da je krštenje neophodno za spasenje; i ne kaže da nedostatak krštenja vodom uzrokuje osudu. Samo ne postojanje vere uzrokuje osudu.

d. Postojeće Znakovi Unutar Tela Vernika

Četvrta tačka u ovom drugom konačnom poslanju zabeležena je u Marko 16:17-18: ***A ovi će znaci pratiti one koji poveruju: u moje ime izgoniće demone; govoriće novim jezicima; zmije će uzimati - i popiju li što smrtonosno, neće im nauditi; na bolesnike polagaće ruke, i ovi će ozdraviti.***

Ova četvrta tačka dešavaće se unutar verničkog tela; određeni znakovi će biti očigledni: prvo, izgoniće demone; drugo, jezici će se govoriti kao znak novog elementa, Crkve; i treće, biće ozdravljenja od zmijskih ujeda, otrova i bolesti. Ono šta se ovde ne naučava jeste da će svaki pojedinac moći da čini sve ove stvari; ovde se samo podučava da će unutar tela vernika sve ove stvari biti prisutne. Još jednom, baš poput stiha 16, stihovi 17-18 se isto ne nalaze u najstarijim i najboljim Grčkim rukopisima. Oni su vrlo verovatno kasniji dodatak, jer se čini malo čudnim da se ovi darovi, poput jezika, pominju u ovom trenutku kada se ne pominju ni u Mateju, ni u Luki, ni u Jovanu. Čini se da su jezici postali nova stvar sa Knjigom Dela Apostolska. Ali čak ako pretpostavimo da ovi stihovi jesu autentični, Ješua ovde ne kaže da će svaki pojedinac da praktikuje ove stvari. On samo kaže da će sve ove stvari biti prisutne unutar tela vernika. Ukoliko ovaj odlomak uči da svaki vernik treba da govori u jezicima, onda isto tako uči da svaki vernik treba da popije otrov i da bude ujedan od zmije, ali velika većina ljudi ne želi da ide tako daleko.

c. Mesijina Prisutnost do Kraja Vremena

Peta stvar u ovom drugom konačnom poslanju je ta da će Ješua biti prisutan sve do kraja vremena (Matej 28:20).

N. Deveto Pojavljivanje: Jakov

Četrnaesti događaj u istoriji Vaskrsenja jeste Njegovo deveto pojavljivanje, ovog puta pred Jakovom, koje je kratko zabeleženo u I Korinćanima 15:7: *... potom se ukaza Jakovu ...* Jakov koji se pominje u ovom odlomku nije Jakov Apostol, već Jakov, Isusov polubrat. Isus je imao četiri polubrata koji su bili sinovi Marije i Josipa. Tokom Njegove službe, Njegova četiri polubrata bili su nevernici. Sada, Isus se pojavio pred Svojim polubratom, Jakovom, i bez ikakve sumnje, ovo je rezultiralo Jakovljevim obraćenjem; Jakov je postao vernikom u Mesijanstvo Isusovo. Zbog ovoga, Jakov je posle bio osposobljen da postane prvi poglavar Jerusalimske crkve. Ovo je Jakov koji je napisao Poslanicu Jakovljevu. Očigledno, kroz njegov uticaj, preostala tri polubrata su takođe postali vernici. Jedan od njih je bio Juda, koji je napisao Poslanicu Judinu. Preostala dvojica polubraće nisu pisala Pisma.

O. Deseto Pojavljivanje: Jedanaestorica Apostola

Ovo nas dovodi do petnaestog i poslednjeg istorijskog događaja, Ješuinog desetog pojavljivanja, koje se desilo pred jedanaesticom apostola. Ovo pojavljivanje neposredno je prethodilo Njegovom Uznesenju i zabeleženo je u Luka 24:44-49 i u Delima 1:3-8. Luka je zapisao oba događaja. Ovi odlomci otkrivaju sadržaj Mesijinog podučavanja učenika tokom četrdesetodnevne službe po-Vaskrsnuću.

Luka 24:44-46 kaže: *I reče im: 'Ovo su reči koje sam vam rekao još dok sam bio s vama: treba da se ispuni sve što je o meni napisano u Zakonu Mojsijevu i Prorocima i Psalmima.' Tada im otvori um da razumeju Pisma. I reče im: 'Tako je pisano i tako je trebalo da Hristos pretrpi i da vaskrsne od mrtvih treći dan ...*

Dela 1:3-4 kažu: *njima se, posle svoga stradanja, mnogim dokazima i pokazao da je živ, ukazujući im se tokom četrdeset dana i govorio im o onome što se tiče carstva Božijega. I sastavši se s njima ...*

Tokom četrdeset dana službe po-Vaskrsnuću, Ješua ih je podučavao dva glavna područja Staro Zavetnih studija.

1. Učenje o Mesijanskim Proroštvima

Prvo, On ih je podučavao mesijanskim proroštvima: na koji način su istine o Njegovoj smrti i Vaskrsenju podučavane u Zakonu Mojsijevu, u Prorocima i u Spisima.

Kada je Isus koristio Stari Zavet, On ga je koristio u poretku knjiga i u podeli kako je to kod Jevreja, na onako kako je to preuređeno za moderne Hrišćanske Biblije. Broj knjiga Starog Zaveta u Jevrejskoj, i u Hrišćanskoj Bibliji je isti, ali knjige su drugačije poredane. Jevrejski poredak Starog Zaveta ima tri velike podele, koje se pominju u Luka 24:44. Prva podela je Zakon Mojsijev, a on sadrži Knjigu Postanka, Izlazak, Levitski Zakon, Brojeve i Ponovljeni Zakon. Drugi deo sadrži Proroke, a oni uključuju velike proroke, Isaiju, Jeremiju i Jezekilja, zatim dvanaest malih proroka. Danilo nije uključen u proročki deo Jevrejskog poretka knjiga. Proročki deo isto tako sadrži i određene istorijske knjige, poput Isusa Navina, Sudija, I i II Samuilova, i I i II Carevima. Sve druge knjige Starog Zaveta su u trećoj podeli, koja se nasiva Spisi. Ponekad se o ovoj trećoj podeli jednostavno govori kao o Psalmima, jer je knjiga Psalama prva knjiga te treće podele, ali podela uključuje i sve druge knjige koje nisu delom Zakona ili Proroka.

Isus im je pokazao mesijanska proroštva i mesijanske istine iz Zakona Mojsijeva, a to je prvi deo; iz Proroka, to je drugi deo; i iz Psalama, ili iz Spisa, trećeg dela. Iz sva tri dela Jevrejskog poretka Starog Zaveta, On ih je podučavao mesijanskim proroštvima.

2. Učenje o Programu Carstva

Drugo područje istina Starog Zaveta kojima ih je On podučavao tiče se Božijeg Programa Carstva, i to tako da oni mogu da razumeju zašto Carstvo neće da bude uspostavljeno u tom vremenu, ali će da bude uspostavljeno u kasnijem vremenu.

U Delima 1:6, učenici pitaju Isusa: ***Gospode, hoćeš li u ovo vreme ponovo uspostaviti carstvo Izraelu?*** Odgovor koji im je On dao jeste: ***Nije vaše da znate vremena ili doba.*** Primetite da On nije rekao da Carstvo Izraelu neće da bude obnovljeno, kao što to neki uče. Zapravo, On nas uči suprotno: „Da, biće ponovna uspostava Carstva Izraelu, ali nije na vama da znate kada će to da bude.”

Upravo zbog ovih istina koje je Ješua trebao da ih podučava, apostoli su trebali prosvetljenje, posebnu službu Duha Svetog iz Starog Zaveta, kada je On izdhanuo na njih, pre, tokom Svoje službe po-Vaskrsnuću.

3. Treće Konačno Poslanje

Poslednjeg dana kojeg je On proveo sa njima, četrdesetog dana, dao im je treće od Njegova tri konačna poslanja, koje sadrži dve glavne tačke.

a. Da čekaju na Dolazak Duha Svetoga

Prvo, trebali su da ostanu u Jerusalimu do dolaska Duha Svetoga. Primanje Duha Svetog znači tri stvari. Prvo, Obećanje Očevog time će da se ispuni. Nešto pre u Evanđelju, Otac je obećao preko Mesije da će On da pošalje Duha Svetoga nakon Ješuinog odlaska. Jednom kada Duh Sveti dođe k njima, On će da bude sa njima zauvek. Kada su primili Duha Svetoga u Delima 2, to je bilo ispunjenje obećanja Očevog.

Drugo, ono što će oni iskustveno da prožive biće služba krštenja Duhom Svetim, prema Delima 1:5: ... ***Jovan je, istina, krstio vodom, no vi ćete nedugo nakon ovih dana biti kršteni u Duhu Svetome.***

Nedugo nakon ovih dana, bilo je deset dana posle. U Delima, Duh je započeo novu službu, krštenje Duhom Svetim. Krštenje Duhom jeste nešto što svaki vernik iskustveno doživi, a rezultat krštenja Duhom Svetim jeste ulazak u Telo Mesije.

Treće, to je značilo da će oni da prime ***silu sa visine*** (Luka 24:49), zbog toga što će Duh, koji prebiva u njima, dati moć za pravedan život i moć da ispune poslanje koje im je dano.

b. Da Propovedaju Evanđelje

Drugi deo ovog trećeg i konačnog poslanja jeste taj da nakon šta su oni primili Duha, oni će da propovedaju Evanđelje u četiri faze: prvo, ***u Jerusalimu***; drugo, ***po svoj Judeji***; treće, ***po Samariji***; i četvrto, ***sve do na kraj sveta***. Obris ovoga daje nam knjiga Dela Apostolska, jer tamo vidimo učenike kako prvo propovedaju u Jerusalimu, potom u Judeji, pa u Samariji, i sve do na kraj sveta.

II. TEOLOŠKE IMPLIKACIJE, REZULTATI, I ZNAČENJA VASKRSNUĆA

A. Predslike Starog Zaveta

To da je Vaskrsnuće Mesijino bilo deo predviđanja Starog Zaveta očigledno je na dva načina.

1. U Tipologiji

Prvi način je u tipologiji. U Starom Zavetu nalazimo tri „tipa” koja nas podučavaju konceptu Mesijanskog vaskrsenja. Prvi tip je Melhisedek. Istoriju Melhisedekovu nalazimo u Postanku 14:18-20. Melhisedek se iznenada pojavljuje u istoriji, i isto tako iznenada, nestaje. Nema nikakvih podataka o njegovom rodoslovlju, rođenju, mladosti, nema nikakvih podataka ni o njegovoj smrti. U onoj meri u kojoj istorijski imamo nešto o njemu zabeleženo, on živi večno. Tipologiju nam donosi Poslanica Jevrejima 7:15-25. Sada, radi Vaskrsenja, Isus živi večno.

Drugi tip je onaj o dve ptice iz Levitskog Zakona 14:4-7. Jednu je trebalo da se ubije, a jedna je bivala puštena, slobodna i živa. Ovo oslikava smrt i vaskrsenje.

Treći tip jeste u Blagdanu Prvih Plodova iz levitskog Zakona 23:9-14. Prema onom šta kaže Pavle, u I Korinćanima 15:20-24, Blagdan Prvih Plodova ispunjen je Vaskrsnućem Mesije.

2. U Proroštvima

Drugi način potpuno jasnih predviđanja, koja se odnose na Vaskrsenje, nalazimo u četiri odlomka. Prvi je u Psalmu 16:9-10: ***Stog' mi se srce raduje i kliče slava moja: i telo će moje počivati spokojno, jer dušu moju nećeš ostaviti u Šeolu, ni dati da Svetac tvoj truleži ugleda.***

Dvapat u Novom Zavetu, za Psalm 16:9-10 se objavljuje da je njegovo ispunjenje u Vaskrsnuću Mesije: Dela 2:24-30 i 13:32-37.

Drugo proroštvo o Vaskrsnuću je u Psalmu 22:22-31. Psalm 22:1-21 jeste proroštvo o smrti Mesijinoj, ali u stihovima 22-31, isti Onaj koji je umro u stihovima 1-21 itekako je živ. Stoga, i ovo je isto tako proroštvo o Vaskrsnuću.

Treći odlomak je Psalm 118:22, koji je uzet kao proroštvo o Vaskrsnuću u Delima 4:10-11.

Četvrto proroštvo je Isaija 53:10-12. Isaija 53:1-9 prorokuje smrt Mesije, ali u stihovima 10-12, On je ponovo itekako živ, jer videće svoje potomstvo i produžiti dane svoje. I ovo je isto tako ispunjeno Vaskrsnućem.

Kada govorimo o teološkim implikacijama, Stari Zavet jasno predviđa vaskrsenje i, bez ikakve sumnje, ovo su odlomci koje je Ješua koristio tokom Svoje četrdesetodnevne službe po-Vaskrsenju, dok je podučavao apostole, da su Njegova smrt i Vaskrsnuće suštinski važni za ponovnu potvrdu Njegovog Mesijanstva.

B. Činjenica Vaskrsnuća

To da Biblija jasno uči fizičko vaskrsnuće od mrtvih može da se vidi na tri načina. Prvo, Mesija je predvideo Svoje Vaskrsnuće nekoliko puta: Matej 16:21; Marko 9:31; Luka 18:33 i Jovan 10:17-18.

Drugo, činjenica Vaskrsnuća naglašena je u tome da nijedno Evanđelje ne završava smrću Mesije; sva se nastavljaju sa Vaskrsenjem: Matej 28:1-20; Marko 16:1-18; Luka 24:1-49; i Jovan 20:1-21:3.

Treći način da se pokaže činjenica Vaskrsnuća jeste taj da je Vaskrsnuće glavni naglasak u istorijskoj knjizi Dela Apostolska i u Poslanicama. Na primer, u Knjizi Dela u 2:24 i 32;

3:15 i 26; 4:2 i 10; 5:30; 10:40; 13:30-37, i 17:3. U Poslanicama, Vaskrsnuće je naglašeno u Rimljanima 4:24-25; 6:4 i 9; 7:4 i 8:11; I Korinćanima 6:14; II Korinćanima 4:14; Galatima 1:1; Efescima 1:20; Kološanima 2:12; I Solunjanima 1:10; II Timoteju 2:8; i I Petrova 1:12

C. Teorije o Vaskrsenju

Postoje razne teorije koje pokušavaju da objasne Vaskrsenje. Zato što ljudi odabiru da neće da veruju u Vaskrsenje, moraju nekako da objasne prazan grob. Nevernici su se pojavili sa sedam različitih objašnjenja.

1. Teorija o Zaveri da se Laže

Prvo jako uobičajeno objašnjenje jeste to da je cela stvar jednostavno izmišljotina; da su se apostoli urotili da ispričaju laž; da se radi o zaveri da bi se prevarilo javnost. Ali postoje dve stvari koji idu snažno protiv ove teorije. Prvo, zašto su Jevrejski pisci dali prednost ženama da svedoče za Vaskrsnuće, znajući jako dobro da to neće da bude prihvaćeno u Jevrejskoj zajednici? Svedočanstvo žene nije bilo prihvatljivo na Jevrejskom sudu. Da je priča izmišljena, ne bi imali žene kao prve osobe koje su videle vaskrslog Mesiju. Drugo, zašto bi oni bili voljni da umru zastrašujućom mučeničkom smrću, ako su znali da je sve laž?

2. Teorija o Ukradenom Telu

Druga lažna teorija je „Teorija Prevare”, ili „Teorija o Ukradenom Telu”. Ovo je najstarija teorija, a o njoj smo govorili pre u istorijskom delu. Kao što smo i pre istaknuli, samo bi dve grupe bile zainteresovane za krađu tela. Prvo, učenici, ali, zašto je svaki od njih bio voljan da umre zastrašujućom mučeničkom smrću za nešto za šta znaju da je laž? I drugo, Njegovi neprijatelji, pa ipak oni nisu mogli da prikažu telo kako bi oborili apostolsko propovedanje o Vaskrsnuću. Nadalje, prisustvo Rimske straže onemogućilo bi bilo kakav pokušaj krađe tela.

3. Teorija o Nesvestici

Treća lažna teorija jeste „Teorija o Nesvestici”, koja kaže da se Isus onesvestio na krstu i da je zato izgledao kao da je mrtav, ali se vratio u život u hladnoći groba. Ali Evandelja potpuno jasno iznose da je On bio mrtav, a Njegova smrt je isto tako potpuno očigledna isticanjem krvi i vode iz Njegovog probodenog boka (Jovan 19:33-34). Nadalje, onesvestiti se na krstu, automatski bi značilo smrt, jer osoba u nesvesti ne bi mogla da se podigne odupiranjem kako bi udahnula. Kada bi osoba bila raspeta, u konačnici bi umrla od gušenja, jer kako bi vreme prolazilo, raspeta osoba više ne bi imala snaga da se izdigne odupiranjem.

Ova teorija zahteva jako puno vere, zato što se od ljudi traži da veruju da je posle tri dana, bez hrane i vode, bez ikakve medicinske nege, a nakon šta je izbičevan i raspet, On bio sposoban da oslobodi sebe od čvrsto uvijenih posmrtnih povića, da odvalja kamen, da prestravi Rimsku stražu i da nastavi da beži, peške, na svojim klinovima probijenim nogama. Treba mnogo više vere da se poveruje u ovo, nego da se veruje u jednostavnu činjenicu Vaskrsnuća.

4. Teorija o Pogrešnom Grobu

Četvrta lažna teorija je ta da su one otišle na „pogrešan grob”. Međutim, Evanđelja nam jasno kažu da su žene pažljivo ispratili gde je On bio položen. Pravi grob je bio označen i sa Rimskom stražom i sa Rimskim pečatom, a i anđeo je bio prisutan. Tako da nije bilo nikakve pogreške oko groba. Nadalje, Ješua nije sahranjen na javnom groblju, gde se nalazi i mnogo drugih grobova; On je sahranjen u vrtu koji je bio u privatnom vlasništvu.

5. Teorija o Duhu

Peta lažna teorija jeste „Teorija o Duhu”, koja kaže da se samo duh vratio, ne i telo. Međutim, sva četiri Evanđelja uče da se radilo o telesnom vaskrsenju.

6. Teorija Halucinacije

Šesta lažna teorija je „Teorija Vizije”, ili „Teorija Halucinacije”, koja tvrdi da su učenici halucinirali. Ali halucinacije se dešavaju pojedincima, ne grupama, i halucinacije nisu zarazne. One se obično tiču događaja, koji se očekuju, ali učenici nisu očekivali vaskrsnuće. Nadalje, ima isuviše raznovrsnosti u Njegovom pojavljivanju da bi se moglo govoriti o tome da su svi imali jednu veliku halucinaciju.

7. Teorija o Divljim Životinjama

Sedma lažna teorija jeste o nekakvim „divljim životinjama” koje su proždrlle telo. Ali, čak i divlje životinje bi ostavile nekakve ostatke, poput kostiju. Divlje životinje nisu mogle da odvaljaju kamen. Divlje životinje bi napravile veliki nered od posmrtnih povića, pa ipak su ti povići od Ješue ostali uredni. Nadalje, prisustvo Rimske straže držalo bi te životinje podalje.

D. Dokaz Vaskrsnuća

Postoji šest dokaza da se Vaskrsnuće Mesije uistinu dogodilo.

1. Prazan Grob

Prvi dokaz je prazan grob, koji se mora objasniti na neki način. Osobe koje ne veruju razvile su sedam različitih teorija u pokušaju da objasne prazan grob. Većina teorija zahtevaju mnogo više vere, nego što je to potrebno da bi se jednostavno verovala istina: On je vaskrsnut iz mrtvih. Praznina tog groba dokaz je Vaskrsnuća.

2. Različiti Izveštaji Očevidaca

Drugi veliki dokaz Vaskrsenja jeste to da postoje izveštaji očevidaca, svedoka, imamo različite i razne izveštaje. Na primer, ima izveštaj svedoka Marije Magdaline (Marko 16:9-11; Jovan 20:11-18). Drugo, ima svedočenje grupe drugih žena (Matej 28:9-10). Treće, imamo dva učenika na putu za Emaus (Marko 16:12-13; Luka 24:13-32). Četvrto, postoji jedno posebno svedočanstvo o vaskrsenju od strane Petra (Luka 24:34; I Korinćanima 15:5). Peto, imamo pojavljivanje pred deset apostola (Marko 16:14; Luka 24:36-43; Jovan 20:19-25). Šesto, postoji svedočanstvo o pojavljivanju pred jedanaesticom apostola sedmicu dana posle dok su oni još bili u Jerusalmu (Jovan 20:26-31; I Korinćanima 15:5). Sedmo, postoji izveštaj svedoka o pojavljivanju pred sedam od jedanaest učenika pored mora Galilejskog (Jovan 21:1-23). Osmo, imamo svedočanstvo o pojavljivanju pred jedanaest apostola dok su oni bili u Galileji (Matej 28:16-20); Marko 16:15-18). Deveto, imamo pojavljivanje pred pet stotina vernika odjednom, mnogi od njih su još uvek bili živi u vremenu kada Pavle to pominje (I Korinćanima 15:6). Deseto, imamo pojavljivanje pred Jakovom (I Korinćanima 15:7). I poslednje, imamo svedočanstvo o pojavljivanju pred jedanaesticom na Maslinskoj Gori na dan Uznesenja (Luka 24:44-49; Dela 1:3-8). Ovi izveštaji svedoka o Njegovom Vaskrsenju između Vaskrsenja i Uznesenja, u periodu od četrdeset dana, svi su dokazi o Vaskrsnuću.

3. Pojavljivanja po-Vaskrsnuću

Treći dokaz Vaskrsenja jeste nekoliko uzastopnih pojavljivanja vaskrslog Mesije posle Uznesenja. On se pojavio pred barem trojicom ljudi. Prvo, pojavio se pred Stevanom na dan njegove mučeničke smrti (Dela 7:55-56).

Druga osoba pred kojom se pojavio bio je Pavle, i to barem u četiri navrata. Prvi put je to bio dan u kojem je Pavle postao vernikom, na putu za Damask, i to je nešto što je zabeleženo tri puta u Delima (Dela 9:3-6, 22:6-11 i 26:13-18). Pavle je ovo sam potvrdio u (I Korinćanima 15:8). Isus se takođe pojavio pred Pavlom dok je ovaj bio u Arabiji; Pavle govori o tome u Galatima 1:12, 17. On se pojavio pred Pavlom i po treći put dok je Pavle

bio na području Hramske Građevine (Dela 22:17-21). Četvrto, On se pojavio pred Pavlom barem još jednom u Jerusalimu (Dela 23:11).

Treća osoba pred kojom se On pojavio posle Uznesenja bio je Apostol Jovan; detalji o ovom pojavljivanju dani su nam u Otkrivenju 1:9-3:22.

4. Transformacija Ljudi koji su Poznavali Njega

Četvrti dokaz u korist Vaskrsnuća je iznenadna transformacija ljudi koji su poznavali Njega pre i posle Njegova Vaskrsnuća. Jedan primer su učenici. Pre Njegova Vaskrsenja, oni su bili okarakterisani kao plašljivi, paranoidni ljudi, koji su se zaključavali u svoje kuće, jer su se bojali vođstva Izraela. Iznenada, posle Vaskrsnuća, u Knjizi Dela, oni postaju hrabri ljudi koji objavljuju Vaskrsenje. Više nisu bili zaplašeni pretnjama liderstva Izraela, a njihova hrabrost ih je čak odvela u mučeničke smrti. Suočili su se sa smrću u punini vere.

Drugi primer transformacije, (preobrazbe), ljudi koji su poznavali Njega, jesu Njegova polubrača. Sve do Njegove smrti Njegova četiri polubrata nisu verovali u Njegove Mesijanske tvrdnje o Sebi. Iznenada, posle Njegova Vaskrsenja, barem jedan od Njegove polubrače, Jakov, video je vaskrslog Mesiju. On je postao vernik i prvi poglavar Jerusalimske crkve. Znamo da je i drugi polubrat, Juda, koji je napisao Poslanicu Judinu, postao vernik. Tako da je četvrti dokaz o Vaskrsnuću transformacija istih onih ljudi koji su poznavali Njega pre i posle Njegova Vaskrsnuća.

5. Novi Zavet

Peti dokaz za Vaskrsenje jeste postojanje Novog Zaveta. Upravo je Vaskrsnuće prouzrokovalo da učenici zapišu Evandjelja. Novi Zavet je preživio unatoč mnogim, mnogim pokušajima, da ga se nekako odgura u stranu i potisne. Čak i danas, ima pokušaja u raznim delovima sveta da ga se ukloni, pa i unatoč tome, samo postojanje Novog Zaveta je dokaz da on jeste Reč Božija i da je on svedočanstvo da je Vaskrsnuće istina.

6. Postojanje Crkve

Šesti dokaz Vaskrsnuća jeste postojanje Crkve. Činjenica je da je ovaj entitet došao u postojanje upravo zbog Vaskrsnuća Mesije, kao i to da i dalje nastavlja da postoji unatoč bezbrojnim pokušajima da je se uništi, ili da je se izopači, takođe je dokaz Vaskrsenja.

E. Izvršitelj Vaskrsnuća

Sva tri člana Trojstva imaju svoju ulogu u Vaskrsenju Ješue.

Bog Otac ima svoju ulogu u Vaskrsenju Mesije i to je evidentirano u brojnim odlomcima iz Pisama: Dela 2:24, 32; 3:26; 5:30; 13:30; Rimljani 6:4; I Korinćanima 6:14; Galatima 1:1; Efescima 1:20; i I Petrova 1:3. Bog Otac, bez sumnje, ima glavnu ulogu u Vaskrsenju Mesije.

Sin isto tako ima ulogu u Vaskrsenju, jer On ima moć da opet uzme Svoj život kao što je On to objavio u Jovan 2:19 i 10:17-18.

Duh Sveti isto ima ulogu u Vaskrsnuću Mesije, a to je pomenuto u Rimljanima 8:11.

Tako sva tri člana Trojstva imaju određene uloge, koje oni čine u Vaskrsnuću Mesije.

F. Razlozi za Vaskrsenje

Postoje četiri razloga zašto je Vaskrsenje neophodno. Prvi razlog je taj ko Isus jeste (Jovan 1:4; 5:26). Zato što je On, Sin Božiji, Bog-Čovek, Mesija Izraela, Bog Otac nije mogao da Ga ostavi mrtva. Tako da, zato šta On jeste, On je vaskrsnut.

Drugi razlog zašto je Ješua vaskrsnut jeste da može da ispuni Davidov Savez. Davidov Savez pominje četiri večne stvari: večnu kuću, večni tron, večno carstvo, i večnog potomka. Da je On umro i da nikada nije bio vaskrsnut, četvrti večni element ostao bi neispunjen. Ali zato što Davidov Savez obećava večnu Osobu, bilo je neophodno da Ješua bude vaskrsnut, tako da On može da bude uistinu ispunjenje tog četvrtog večnog obećanja. Proročki, ovo nam je dano u I Letopisa 17:14, i ponovno nam je potvrđeno u Psalmu 89:29 i 36-37. U Isaiji 9:6-7, Prorok izlaže upravo o ovom aspektu. Novi Zavet ponovno potvrđuje istinu (Luka 1:31-33; Dela 2:24-31). Stoga, drugi razlog za Vaskrsnuće jeste ispunjenje Davidovog Saveza.

Treći razlog za Vaskrsnuće jeste taj da je On mogao da postane izvor vaskrsnutog života. Kako bi mogao biti izvor vaskrsnutog života, On sam je trebao da bude Vaskrsnut (Jovan 10:10; 11:25-26; Kološanima 3:1-4; I Jovanova 5:11-12). Razlog zašto ćemo i mi jednog dana imati vaskrsli život jeste zato jer je On vaskrsnuo.

Četvrti razlog za Vaskrsnuće jeste taj da je Isus postao izvor moći vaskrsenja. Zato što je On izvor moći vaskrsenja po Njegovom Vaskrsnuću, vernici mogu da ispune svoje poslanje (Matej 28:18; Efescima 1:19-20). Vernici sada imaju moć da ispune Veliko Poslanje, zato jer je On izvor moći vaskrsenja.

G. Priroda Vaskrsnutog Tela

Kada govorimo o prirodi vaskrslog tela, koje je Ješua imao, ima devet posebnih stvari koje treba da se razmotre. Prvo, kao što je pomenuto pre, u istorijskom delu studije, On nije uvek bio prepoznat trenutno. Dovoljno promena se dogodilo u Njegovom Vaskrsnutom telu tako da prepoznavanje nije uvek bilo trenutno, pa ipak bilo je dovoljno sličnosti da bi konačno, oni koji su Ga poznavali mogli da prepoznaju da je On isti Onaj kojeg su poznavali i pre (Luka 24:16, 31; Jovan 20:15; 21:7). Bilo je mnogo promena, ali ipak, bilo je i mnogo sličnosti.

Drugo, Isus je imao sposobnost da se pojavi i da nestane (Luka 24:31-36; Jovan 20:19).

Treće, Njegovo novo telo nije imalo problema sa fizičkim preprekama. On je bio sposoban da prolazi kroz zidove i zatvorena vrata (Jovan 20:19).

Četvrta stvar o prirodi Njegovog vaskrslog tela jeste da je to bilo materijalno telo. Iako On jeste imao sposobnost da se pojavi i da nestane i nije bio podložan fizičkim preprekama, ipak je imao materijalno telo od *tela i kostiju*, kako je Ješua sam Sebe opisao (Luka 24:39-40). Uobičajeno bi bilo da piše „telo i krv”, ali vaskrsnuto telo ne sadrži krv. To nije telo koje je ispunjeno krvlju, već telo koje je ispunjeno duhom. Tako da umesto „telo i krv”, piše *telo i kosti*.

Peto, Vaskrsnuto telo Isusa i dalje je imalo rupe od klinova i ranu od koplja (Jovan 20:24-27). Belezi razapinjanja i dalje su bili itekako vidljivi na Njegovom telu.

Šesta stvar u vezi prirode Njegovog vaskrslog tela jeste to da nije bio samo duh. Ješua je jeo ribu i hleb kako bi pokazao da On nije samo duh, ili neko ukazanje (Luka 24:41-43).

Sedmo, Njegovo vaskrslo telo moglo je da se opipa. Iako On jeste imao sposobnost da se pojavi i da nestane i da prolazi kroz zidove, bilo je dovoljno tela i kostiju da se Njegovo telo moglo opipati (Matej 28:9; Luka 24:39; Jovan 20:17).

Osmo, vaskrslo telo Isusa je bilo vidljivo. Radilo se o telu koje se moglo videti u svakodnevnom funkcionisanju. Nije se radilo o viziji, niti o snu, već o svakodnevnom prizoru (Jovan 20:20).

Deveta stvar u vezi prirode vaskrsnutog tela Mesije jeste da je to telo moglo da diše i da je disalo (Jovan 20:22).

U svetlu ovih devet stvari, tri zaključka mogu da se izvuku. Prvo, bilo je to isto telo koje je i umrlo. Nije se radilo o novo stvorenom telu, već o istom telu koje je bilo smešteno u grob. Drugo, isto telo je prošlo kroz određene promene, ne apsolutne, potpune promene, ali velike promene u mnogim područjima. Dogodilo se dovoljno promena da On nije odmah mogao da bude prepoznat; unatoč tome, dovoljno elemenata je ostalo isto, tako da je bio prepoznat kao isti Ješua. Treće, Mesijino vaskrsnuto telo bilo je proslavljeno, ali je ipak slava bila zaklonjena kao velom tokom četrdeset dana Njegove službe po-Vaskrsenju.

Kada bi se On pojavio izgledao je poput svakog drugog muškarca, kao što je to bio slučaj sa ženama u vrtu i sa dva učenika na putu za Emaus. Tokom četrdeset dana službe po-Vaskrsenju, slava je bila zastrta, ali nakon Njegova Uznesenja više nije bila zastrta (Filipljanima 3:21; Otkrivenje 1:12-18).

Ovo su činjenice koje se odnose na prirodu vaskrsnutog tela Ješue. Nije uvek jasno da li su neke stvari istina zato što se radi o vaskrsnutom telu, ili zato što je On Bog. Neke stvari će da budu istina i o našim vaskrslim telima, ali neke druge stvari zasigurno neće biti istina za nas. Na primer, za naša vaskrsla tela rečeno je da će da budu savršena, bez bilo kakvih pokazatelja starenja, ili oštećenja, dok je telo Ješue i dalje imalo rupe od klinova. Tako da ono što je bilo istina za Njegovo vaskrslo telo, ne mora da nužno bude istina i za naša, iako će zasigurno biti mnogo sličnosti.

H. Važnost Vaskrsenja

Zašto je propovedanje o Vaskrsnuću Mesije važno? Važno je iz dva razloga. Prvo, ono je itekako deo Evanđelja (I Korinćanima 15:4; II Timoteju 2:8). Evanđelje sadrži tri tačke: prvo, Mesija je umro za naše grehe u skladu sa Pismima; drugo, On je pokopan; i treće, On je ponovo ustao trećeg dana, u skladu sa Pismima. Ovo su tri tačke Evanđelja i nema ništa više da se nadoda Evanđelju od ovoga; ovo je potpuno Evanđelje. Svaki dodatak povrh ove tri tačke čini Evanđelje lažnim. Zato što je Vaskrsnuće deo Evanđelja, to je nešto šta mora da se veruje, objavljuje i propoveda.

Drugi razlog zašto je Vaskrsenje Mesije važno je taj što je to temelj budućeg vaskrsenja vernika, prema I Korinćanima 15:12-19. Pavle ističe nekoliko tačaka. Prvo, ukoliko Isus nije vaskrsao iz mrtvih, uzalud je naše propovedanje (stih 14). Ukoliko je Mesija ostao mrtav, tada ni samo spasenje ne ide dalje od groba. Tako da, ako On nije ustao iz groba, naše propovedanje će biti prazno i uzaludno i ostaviće nas bez nade. Drugo, ako On nije podignut iz mrtvih, naša vera je uzaludna (stihovi 14, 17). To jest, bila bi to prazna vera, vera koja ne bi proizvodila nikakve večne rezultate. Ona bi proizvodila privremene rezultate, u ovom životu, ali sa smrti, sve bi završilo. Stoga, vera je uzaludna ako Mesija nije ustao iz mrtvih. Treće, apostoli su svedočili ne samo Njegovoj smrti, nego i Njegovom Vaskrsenju (stih 15). Ako njihovo svedočanstvo nije istinito, onda su oni lažni svedoci. Četvrto, ako On nije ustao iz mrtvih, vernici su još uvek u svojim gresima (stih 17). I dok je posredstvom Svoje smrti, Isus učinio pomirenje za greh, posredstvom Svog Vaskrsenja, omogućio je moć nad grehom. Mi bismo i dalje bili u našim gresima da On nije ustao iz mrtvih. Da bismo primili oprostjenje za naše grehe, moramo da verujemo Evanđelje, a Vaskrsnuće je deo Evanđelja. Peto, ako On nije podignut iz mrtvih, ne bi bilo nikakve nade za one koji su već umrli (stih 18). Ako Isus nije ustao iz mrtvih, onda ni sveti koji su već umrli isto neće ustati iz mrtvih. Šesto, svi smo mi onda bedni ljudi, ako naše živote saobražavamo nećem što uopšte nije stvarno (stih 19). I uistinu, živeli bismo lažnim načinom života ako bismo naše živote saobražavali usklađujući ih sa vaskrslim Mesijom, ako se Vaskrsnuće zapravo nije ni dogodilo.

I. Značenje Vaskrsnuća

Značenje Vaskrsnuća počiva u četiri zasebna područja.

1. Značenje u odnosu na Hrista

Prvo područje važnosti je u odnosu na Mesiju, na četiri načina: prvo, Vaskrsnuće je potvrdilo Njega da jeste Sin Božiji (Rimljani 1:4); drugo, ono je potvrda istine za sve šta je On rekao (Matej 28:6); treće, Njegovo Vaskrsnuće znači da je On prvi plod prvog vaskrsnuća (I Korinćanima 15:20-23); četvrto, Vaskrsnuće Ješue bila je objava Oca da je Mesija ispunio sve zahteve Zakona Mojsijevog (Filipljanima 2:9).

2. Značenje u odnosu na Sve Ljude

Drugo značenje Vaskrsnuća bilo je za sve ljude općenito, a posebno za neverujući svet i to na dva načina: prvo, Vaskrsnuće Ješue čini sigurnim vaskrsnuće svih ljudi, kako vernika, tako i nevernika (I Korinćanima 15:20-22); drugo, Njegovo Vaskrsnuće garantuje sud za sve nevernike. Ovo je Onaj koji će da sudi nevernima, šta On ne bi mogao da nije bio vaskrsnut. Stoga, Njegovo Vaskrsnuće garantuje da će biti suđeno svim ljudima (Dela 10:40-42; 17:30-31).

3. Značenje u odnosu na Svete Starog Zaveta

Treće značenje Vaskrsnuća Isusa jeste u odnosu na svete Starog Zaveta i to tako da uključuje ispunjenje Staro Zavetnih obećanja koja se odnose na njihovo spasenje: uklanjanje njihovih greha i garancija njihovog budućeg vaskrsenja (Dela 13:32-33). Tako da Vaskrsnuće Mesije čak ima značenje i za svete koji su umrli pre same Njegove smrti.

4. Značenje u odnosu na Vernike

Četvrto značenje Vaskrsnuća Mesije jeste za vernike i ima sedam razloga. Prvo, Vaskrsnuće Ješue dokazuje naše opravdanje (Rimljani 4:24-25). Grčki glagolski pridev koji Pavle koristi u ovom odlomku jeste, dia, a to znači „na račun od”. Temelj opravdanja je smrt Mesije. Ono nam kaže da je On podignut „zbog”, ili „na račun od” našeg opravdanja, da bi ono bilo postignuto. Zato što je naše opravdanje postignuto Njegovom smrću, na temelju tog postignuća, On je podignut iz mrtvih da bi dokazao da smo mi opravdani našom verom.

Drugo, Njegovo Vaskrsnuće garantuje moć za službu Hrišćanina (Efescima 1:17-20). Vernici mogu da budu sudionici moći vaskrsnuća kako bi ispunili svoj poziv.

Treće, Njegovo Vaskrsnuće garantuje verniku individualno vaskrsnuće (Rimljani 8:11; I Korinćanima 6:14; II Korinćanima 4:14).

Četvrto, Vaskrsenje Isusa znači oprostjenje vernikovih greha (I Korinćanima 15:7).

Peto, Vaskrsenje Ješue označava Mesiju kao glavu Crkve (Efescima 1:20-22).

Šesto, Njegovo Vaskrsnuće znači da Mesija sada ima ključeve smrti, kada govorimo o vernicima (Jevrejima 2:9-18). Sotona više nema autoritet da usmrti vernika. Mesija ima ključeve smrti, jer je On ušao u sferu Sotone, u područje smrti, uzeo od njega ključeve, i prošao „kroz” smrt posredstvom Svog Vaskrsnuća; i On još uvek ima ključeve smrti (Otkrivenje 1:18).

Sedmo, Vaskrsnuće Isusa znači da sada imamo na Nebu Velikog Sveštenika koji nam je naklonjen. On je na Nebu kao Veliki Sveštenik zato što On jeste podignut iz mrtvih (Jevrejima 4:14-16).

Napomena prevodioca: Za prevod ovog MBS-a činilo mi se dobro da prevodim Biblijske tekstove iz Engleske verzije prevoda koja je korištena u ovoj studiji. Pri tome mi je od velike pomoći bila Varaždinska Biblija – izdanje Hrvatskog Biblijskog Nakladnika, 2012. Koristio sam i Savremeni Srpski Prevod u izdanju Hrišćanskog evangelizacionog centra iz Bačkog Petrovca.

Prevod: Branko Gotovac 2018.

